

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

7. ČÍSLO / IX. ROČNÍK

7,50 Kč (10 Sk)

18. ÚNORA 2001

Z obsahu:

**Vstříc novému nebi
a nové zemi**

Katecheze Jana Pavla II.
při generální audienci
31. ledna 2001
- strana 2 -

**Co je to vlastně
náboženská výchova?**

Dirk a Sybille Drewelow
- strana 4 -

**O těžkostech a radostech
manželského života**

Manželství na celý život - je
to možné vydržet?
- strana 5 -

Richard Pampuri

Bílá kronika
- strana 6 -

Ne pýcha, ale hrdost

Karel Komárek
- strana 7 -

**Oponu vzhůru:
všechno je magie!**

Christof Gaspari
- strana 8 -

**Když se odbouraný ďábel
nepozorovaně vrací**

Christa Meves
- strana 9 -

**Všeobecný úvod
k Římskému misálu**

- strana 10 -

Z dopisu čtenáře

- strana 13 -

**Největší tíže
nezaměstnanosti**

- strana 14 -

*Moudrost Páně naplní zemi,
jako vody pokrývají moře... (Iz 11,9)*

Vstříc novému nebi a nové zemi

Druhý list sv. Petra, který se uchyluje k symbolům charakteristickým pro apokalyptický jazyk používaný v judaistické literatuře, poukazuje na nové stvoření jako na květ, který vyrašil z popelu dějin a světa (srov. 3,11-13). Je to obraz, který stvrzuje kniha Apokalypsy, když Jan prohlásí: *Vídím nové nebe a novou zemi, protože dřívější nebesa a dřívější země zmizely, ani moře už není* (Zj 21,1). Apoštol Pavel popisuje stvoření, které úpí pod tíží zla, ale je mu určeno, aby *dosáhlo svobody ve slávě Božích dětí* (Řím 8,21).

Ke konečnému cíli

Písmo svaté tak vkládá jakoby zlatou nit doprostřed slabostí, běd, násilí a nespravedlností v lidských dějinách a vede k mesiánskému cíli osvobození a pokoje. Na této solidní biblické základně učí Katechismus

katolické církve, že »také viditelný vesmír je určen k tomu, aby byl přeměněn, „aby i sám svět, obnovený ve svém původním stavu, byl už bez jakékoliv překážky ve službách spravedlivých“ tím, že se bude podílet na jejich oslavení ve vzkříšeném Ježíši Kristu«. (KKC 1047; srov. sv. Ireneus, Adv. haer., 5,32,1) Tedy konečně v usmířeném světě *moudrost Páně naplní zemi, jako vody pokrývají moře* (Iz 11,9).

Toto nové stvoření, lidské i kosmické, je uvedeno zmrtychvstáním Krista, prvotinou onoho proměnění, k němuž jsme všichni určeni. Potvrzuje to Pavel v prvním listě Korintňanům: *Na prvním místě je Kristus, pak ti, kteří jsou Kristovi, až přijde. Potom nastane konec, až odevzdá svou vládu Bohu Otcí (...) Jako poslední nepřítel pak bude zničena smrt... aby Bůh byl všechno ve všem* (1 Kor 15, 23-24.26.28).

Pokoušení ke skepsi

Jistě, to je perspektiva víry, kterou může tolikrát pokoušet pochybnost člověka žijícího v dějinách pod tíží zla, protikladů a smrti.

Již citovaný druhý list apoštola Petra se tím zabývá, když uvažuje o námitkách těch, kteří jsou podezřívaví a skeptičtí, nebo dokonce *posměvači* a kteří se ptají: *Kdepak je ten jeho slíbený příchod? Otcové už zemřeli, a přesto od té doby všechno zůstává tak, jak to bylo od začátku stvoření* (2 Petr 3,3-4).

Je to zbabělé chování těch, kteří odmítají veškeré úsilí v konfrontaci s dějinami a s transformací. Jsou přesvědčeni, že se nic nemůže změnit, že každé úsilí vyzní do prázdna, že Bůh je nepřítomný a nemá vůbec zájem o takový drobeček, jakým je země. Již v řeckém světě vyučovali někteří myslitelé v této perspektivě a druhý list apoštola Petra snad reaguje na tuto fatalistickou vizi s evidentními praktickými důsledky. Jestliže se nic nedá změnit, jaký smysl má doufat? Tady nezbývá než se spokojit s tím, co život přináší, a nechat opakující se pohyb lidských změn, ať dokonává svůj věčný cyklus. V těchto kolejkách je nyní mnoho lidí skleslých na palubě dějin, zbavených důvěry, lhostejných ke všemu, neschopných bojovat a doufat. Křesťanský pohled naopak osvětluje jasným způsobem Ježíš, který, *když se ho farizeové zeptali: „Kdy přijde království Boží?“, odpověděl: „Boží království nepřichází tak, že by se to dalo pozorovat. Ani se nedá říct: Hle, tady je, nebo tam je! Neboť Boží království je mezi vámi* (Lk 17,26-29).

Skryté, ale živoucí semeno

Proti pokušení těch, kteří předpokládají apokalyptické scénáře vpádu Božího království, a těch, kteří zavírají oči, neboť jsou zatíženi snem lhostejnosti, Kristus staví příchod nového nebe a nové země

bez halasu. Takový příchod se podobá sice skrytému, ale bujnému klíčení semene v zemi (srov. Mk 4,26-29).

Bůh tedy vstoupil do lidských dějin a do světa a postupuje tiše a s trpělivostí čeká

na lidstvo s jeho průtahy a podmiňováním. Respektuje jeho svobodu, podporá je, když je sužuje beznaděje, vede je krok za krokem a zve, aby spolupracovalo na projektu Království pravdy, spravedlnosti a pokoje. **Božské působení a lidské úsilí se proto**

musí spolu splétat. »Křesťanské poselství neodvrací lid od budování světa, ani je nevybíjí k zanedbávání blaha bližních, ale spíše je k tomu zavazuje ještě přísněji.« (GS 34)

Spolupráce na přeměně světa

Tak se před námi otevírá velmi významné téma, které bylo vždy významným předmětem úvah a činnosti církve. Aniž by upadal do protikladných extrémů posvátné izolace či sekularismu, **křesťan musí vyjadřovat svou naději také uvnitř struktur světského života.** I když Boží království je věčné, je zaséváno v čase a v prostoru: *je mezi námi*, jak říká Kristus.

II. vatikánský koncil důrazně podtrhl toto hluboké vnitřní pouto: »Posláním církve je nejen přinášet Kristovo poselství a jeho milost, ale také **pronikat a zdokonalovat duchem evangelia řád časných věcí.**« (Apostolicam actuositatem 5) Duchovní a časný řád, »ačkoliv se od sebe liší, jsou v jediném Božím plánu spojeny tím, že sám Bůh zamýšlí znovu přijmout celý svět v Kristu jako nové stvoření, v zárodku zde na zemi a plně na konci dnů« (tam.).

Povzbuzen touto jistotou kráčí křesťan odvážně po cestách světa a snaží se sledovat Boží kroky a spolupracovat s ním, aby se zrodil horizont, v němž *milosrdenství a pravda se potkají, políbí se spravedlnost a pokoj* (Ž 85,11).

Bolletino Vaticano 1. 2. 2001
Mezititulky a zvýraznění
redakce Světla

Synové Nejvyššího

Zamyšlení nad dnešními liturgickými texty

Nejvyšší je dobrý k nevděčným a zlým

Vyhlášení ústavy Božího království ještě není u konce. Zaujmi proto své místo mezi Ježíšovými posluchači a soustřeď se, abys byl otevřen pro jeho božské učení. Po slovech povzbuzení a varování bude řeč o samé podstatě nároků, které Pán klade na ty, kdo chtějí být jeho učedníky.

Naposled jsi slyšel, že svět a jeho stoupenci tě budou nenávidět pro jeho jméno. Ale protože Ježíšovo království *není z tohoto světa*,⁽¹⁾ nemůžeš se řídit jejich příkladem. Pán vyslovuje nové přikázání, které je překvapením i pro pravověrné Izraelity. Až dosud zde platilo: *Oko za oko, zub za zub*.⁽²⁾ Nyní má platit zásada: *Milujte své nepřátele*. Odplácejte dobrodiním těm, kteří vás proklínají a ubližují vám. To je opravdu zásadní změna v dosavadní praxi.

Zdá se ti to náročné a obtížné? Uvažuj však nejdříve, zda to přes všechnu náročnost není nanejvýš moudré a prospěšné. Jak jinak by vypadaly dějiny národů i osudy jednotlivců, kdyby toto Ježíšovo přikázání zdomácnělo na tomto světě! Není to smutné, že i dva tisíce let po jeho vyhlášení stojíme stále jako na začátku a nedošlo k jeho naplnění?

Potlač proto svůj vnitřní protest, který tě svádí prohlásit, že je to utopie. V takovém rozpoložení bys totiž mohl přeslechnout to nejdůležitější. Pán přece ví velmi dobře, co od tebe požaduje, a právě proto chce, abys také věděl, proč to požaduje. Nemá na mysli na prvním místě morální břemena, jimiž by ti chtěl ztížit tvou cestu, ale obnovu tvého postavení a tvé důstojnosti, kterou praxe světa a hříchu zašlapává do prachu. To, kam Ježíš míří, je nanejvýš radostná a povzbuzující skutečnost: Máš před sebou nejvznešenější poslání: stát se *dokonalý, jako je dokonalý tvůj nebeský Otec*.⁽³⁾

V čem spočívá tato následováníhodná Boží dokonalost? Právě v tom, že je *dobrý k nevděčným a zlým*. Jen uvaž, co to znamená, že tu k tobě promlouvá sám Boží Syn. Odsoudili jsme se svou hříšnou vzpourou do vyhnanství, a ON sám za námi přichází až sem. Neumíme si vůbec představit, jak hrůznou záhubu jsem sami zvolili, a i kdybychom si to uměli představit, sami jsme nebyli schopni podniknout vůbec nic, abychom ji odvrátili. Věčný Otec však nepřestal milovat ty, kteří se sami zařadili mezi jeho nepřátele. *Ne že my jsme milovali Boha* už v době, kdy jsme byli jeho nevděčnými odpadlíky, *On si zamiloval nás*

a poslal svého Syna jako smírnou oběť za naše hříchy.⁽⁴⁾ Už když tě svým tvůrčím činem vyváděl z nicoty, věděl o tvé budoucí neposlušnosti a nevěrnosti, ale přesto tě nikdy nepřestal milovat. Nikdo jiný než nejdokonalejší a nejdobrotivější Bůh nemohl přijít na myšlenku *milovat své nepřátele*. Je to tedy nanejvýš božský způsob jednání a chování. Proto poslal svého Syna, *posledního Adama*, aby byl pro tebe *oživujícím duchem*.

Toto radostné poselství Ježíš teprve naplní a potvrdí tím nejdramatičtějším způsobem. Jak člověk, tak i Bůh projeví svou přirozenost: člověk připraví svému Bohu tu nejhanebnější smrt, a Bůh využije této potupné smrti, aby jej vytrhl ze smrti a vrátil životu. Mohl ti Bůh názorněji dokázat, že *ON napřed miloval nás*?⁽⁵⁾ Až člověk přibije Božího Syna na dřevo, uvidíš názorně, co to znamená milovat své nepřátele – bude za ně prosit: *Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí*.⁽⁶⁾ Zastav se nyní a pros božského Ducha, aby ti alespoň poodhalil, co znamenají tato slova. Bůh ti odpouští, protože nevíš, co děláš. Dopouštíš se urážky Nejvyššího a Nejsvětějšího, a přitom vůbec nejsi schopen domyslet, čeho se dopouštíš. Velikost zla obsaženého v hříchu je v tom, že odmítá Lásku, která je tak nesmírná, že ji ani největší lidská zloba nemůže zastavit. Nemáme ve skutečnosti tušení, jak veliké je Boží milosrdenství, protože nejsme schopni docenit velikost svého provinění. Každý, i »sebelepší« hřích je absolutní nespravedlnost, již se dopouštíš vůči Bohu, protože hřích vždy pohrdá Boží láskou, která je bez hranic.

Aby sis osvojil chování, ke kterému tě Pán dnes vybízí, nepřestávej rozjímat o Tom, který je tak svatý, že nemůže nebýt *dobrý k nevděčným a zlým*. Ta obtíž milovat nepřátele a odpouštět jim spočívá v tom, že nemáš odvahu překročit svou *živočišnost*. Jsi však povolán, abys *nesl podobnost s posledním Adamem, který je z nebe*. Bůh chce obnovit tvé postavení jako *syna Nejvyššího*. Proto ti odpouští, abys ses opět podobal svému Otci právě v tom, v čem nejvíce můžeš napodobit jeho svatost, ačkoliv jsi hříšný. *On léčí všechny tvé neduhy, vykupuje tvůj život ze záhuby, věncí tě láskou a slitováním*. Uč se dívat se na své nepřátele očima svého Otce, a *nebudeš soudit, nebudeš zavrhovat, budeš odpouštět*.

Hospodin je milosrdný a milostivý, shovívavý a nadmíru dobrotivý. Nejedná s námi podle našich hříchů. Veleb, má duše, Hospodina!⁽⁷⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Jan 18,36; ⁽²⁾ Mt 5,38; ⁽³⁾ srov. Mt 5,48;

⁽⁴⁾ 1 Jan 4,10; ⁽⁵⁾ 1 Jan 4,19; ⁽⁶⁾ Lk 23,34;

⁽⁷⁾ resp. žalm 7

Liturgická čtení

1. čtení

1 Sam 26,2.6-9.12-13.22-23

Saul sestoupil na poušť Zif a s ním tři tisíce vybraných mužů z Izraele, aby na poušti Zif slídl po Davidovi. V noci David a Abišaj přišli k (Saulovu) mužstvu, a hle – Saul ležel a spal v ohradě vozů, s kopím zabodnutým do země u své hlavy, Abner pak a lid spali kolem něho. Abišaj řekl Davidovi: „Dnes vydal Bůh tvého nepřítele do tvé ruky. Nuže dovol, abych ho přibodl jeho kopím k zemi jedním bodnutím, druhého nebude třeba!“ David však Abišajovi odpověděl: „Nezabíjej ho! Kdo vztáhne beztrestně ruku na pomazaného od Hospodina?“ (Pak) vzal David kopí a džbán vody od Saulovy hlavy a odešli. Nikdo je neviděl ani nezpозoroval a nikdo se neprobudil. Všichni spali, neboť na ně padl tvrdý spánek od Hospodina. David přešel na protější stranu (údolí), zastavil se na vrcholu hory a zdaleka – byla to velká vzdálenost – volal: „Zde je kopí, králi! Ať sem přijde jeden ze služebníků a vezme ho. Hospodin odplatí každému podle jeho spravedlnosti a věrnosti; vždyť dnes tě vydal Hospodin do mé ruky, ale já jsem nechtěl vztáhnout ruku na pomazaného od Hospodina.“

2. čtení – 1 Kor 15,45-49

Bratři! První ‚člověk‘, Adam, ‚byl stvořen jako živá bytost‘, poslední Adam však bude oživujícím duchem. Ale není napřed to, co je zduchovnělé, nýbrž to, co je živočišné, a potom teprve přijde to, co je zduchovnělé. První člověk byl utvořen ze země, je pozemský, druhý člověk je z nebe. Když někdo pochází ze země, ze země jsou i jeho děti. Když někdo pochází z nebe, z nebe jsou i jeho děti. My jsme na sobě nesli podobnost s tím člověkem, který pocházel ze země. Stejně tak poneseme i podobnost s tím, který je z nebe.

Evangelium – Lk 6,27-38

Ježíš řekl svým učedníkům: „Vám, kteří posloucháte, říkám: Milujte své nepřátele, prokazujte dobro těm, kdo vás nenávidí, žehnejte těm, kdo

Pokračování na str. 13

Co je to vlastně náboženská výchova?

Příkládám právě modlitbě v rodině velký význam...

Jan Pavel II.

Když položíme tuto otázku našim 8, 13 a 17 let starým dětem, dostaneme odpověď jako *věřit v Boha, modlit se, učit se být zbožný*. To je jistě všechno součástí toho, co představuje náboženská výchova. Nejdůležitější podle našeho mínění je společně prožívat, že Boha je možno zažít i v naší době, že se nám chce darovat jako člen rodiny. Je to vzájemné sdílení zkušenosti, že život, který žijeme v důvěře v Boha, má solidní základnu.

Na jedné straně patří k utváření takového přesvědčení prožívání náboženských úkonů v rodině: *rodinná modlitba* každý večer, pokud možno ve stejnou dobu (u nás je to vždy po večeři), modlitba u stolu před jídlem, společné návštěvy bohoslužeb v neděli a jejich příprava v krátkých rodinných »nesporách« v sobotu večer (při nich si pohovoříme o nedělním evangeliu). Při rodinné modlitbě se často modlíme z kancionálu některé litanie, naše děti mají obzvláště rády loretánské, někdy se modlíme několik desátek růžence. Mezitím několik minut mlčíme, nebo čteme z Písma svatého. Modlitba končí tatínkovým večerním požehnáním a vzpomínkou na záležitosti příštího dne.

Na druhé straně je vědomé uvádění dorůstajících dětí do jejich života, pokus mít účast na jejich starostech a radostech a ve

vší obezřetnosti zaujímání postoje k různým nabídkám, které dostávají zvenčí mimo rodinu ve škole a od přátel. Dospívající chtějí, abychom je brali vážně v jejich přání poznávat svět, a chtějí, nikoliv bez pomoci rodičů, najít odpověď na základní otázky svého života. Často se tak děje v záměrné výměně názorů a v odstupu od rodičovských představ. Děti zkoušejí v různých situacích, zda náboženské odpovědi mohou znamenat skutečnou pomoc. Tak náš nejstarší syn sám poznal a napsal v jedné práci na filozofické téma, že štěstí nespočívá v materiálním blahobytu. O tomto pojetí diskutoval doma a především zažil, že je sdílejí i jeho rodiče. Ale v čem pak spočívá štěstí? Odpověď na tuto otázku ještě hledá a my jako rodiče mu můžeme pouze říct, co nás činí šťastnými: přijímat život jako Boží dar a uspořádat jej v důvěře v Boha. Doufáme a modlíme se za to, aby sám mohl dojít k této odpovědi.

Překonávat rozpory v osobě mladého člověka, jeho hledání cest tam, kde podle našeho názoru nejsou, a konečně přenechání všeho Bohu, to je pro nás rodiče ta nejobtížnější etapa náboženského života s dětmi. Důležité je zůstat s nimi v rozhovoru, vydržet i chybná rozhodnutí, ale o to více ozřejmit naši pozici. Více, než si myslíme, působí příklad rodičů a pak se ptají na náš názor.

Láskyplné vedení dětí k Bohu přináší své plody a jako všude potřebujeme důvěru v Boží jednání a sílu modlitby. I Ježíš těm lidem, které potkával a které ještě dnes potkává, nechává svobodu pro jejich rozhodování.

Takové rozhodování se usnadní, když děti, malé i velké, prožijí, že víra je radostná, přitažlivá a podporuje společný život. Rodinný život podporuje celá řada událostí, které se každoročně vracejí nebo vznikají za aktuální situace. Tak vždy oslavujeme 1. října svátek sv. Terezičky písněmi a četbou, ale pro děti i oblíbeným večerem s malým elektrickým grilem. Připomínáme si všechna výročí křtů, vždy to

souvisí s vodou (zajdeme např. na plovárnu). V ten den hoří doma křestní svíce a my na křest vzpomínáme společně. Svátek Božího Těla je jedním z vrcholů pro celou rodinu, společně navštěvujeme veselou farní slavnost. Nedělní odpoledne je čas vyhrazený pro rodinu; v den Páně máme čas jeden pro druhého, celý den má sváteční ráz.

Své cesty o dovolené spojujeme vždy s prvkem pouti. Tyto cesty, ať už vedou daleko, nebo blízko, nabízejí zvláštními situacemi mnoho možností společně se modlit, oslavovat, nebo jen spolu hovořit. Opustit obvyklé životní situace přináší vždy s sebou vizi zcela jinak možného života. Vždy znovu prožíváme také příliv milosti a ani naše děti tím nezůstávají nedotčeny. Proto je důležité vytrvat na kontinuitě navykých modliteb, i když se podle našeho pohledu zdá, že mají jen malý vliv. Také společný prožitek všeho toho mimořádného při poutích a setkáních s mnoha lidmi je velmi důležitý. Víra, důvěra v Boha zůstává s námi jako jeho dar. Nemůžeme dělat více než zasévat semeno. Setba je darovaná a Bůh daruje i vzrůst.

*Fels/73
Překlad -lš-*

PATRONKA EVROPY NA PETERSKÉM DÓMĚ

Na bazilice sv. Petra v Římě byla odhalena socha patronky Evropy sv. Kateřiny Sienské (1347-1380). Sochu 4,4 m vysokou, z bílého carrarského mramoru, dílo francouzského sochaře Erika Amana, požehnal Svatý otec 28. října 2000. Postava sv. Kateřiny stojí ve vnějším výklenku vatikánské baziliky vedle sochy sv. Brigity Švédské. Obě byly spolu s Edith Steinovou vyhlášeny patronkami Evropy 1. října 1999.

OSMILETÝ CHLAPEC ZÁZRAČNĚ UZDRAVEN

Proces svatořečení otce Pia pokračuje a dospěl do rozhodující fáze. Jihoitalská arcidiecéze Manfredonia předala do Říma dokumentaci o zázraku, který se stal na přímlovu bl. otce Pia. Dokumentace obsahuje klinickou zprávu o nevysvětlitelném uzdravení dítěte, které trpělo zánětem mozku. Osmiletý chlapec byl několik týdnů v nemocnici v San Giovanni Rotondo. Lékaři prohlásili tento případ vzhledem k četným komplikacím za bezvýhodný. Po modlitebním bdění a vyzvání bl. otce Pia byl hoch ve velmi krátkém čase zcela zdrav.

-skš-

O těžkostech a radostech manželského života

Manželství na celý život - je to možné vydržet?

Je slovo »vydržet« vhodné označení, když jde o lásku?

Jean Villeminot: Dávám přednost slovu »vytrvat«. To neobsahuje složky napětí, které vězí ve »vydržet«. Manželská láska je přebýváním v tom druhém, tak jako když se usídlíme v zaslíbené zemi.

Nadine Grandjeanová: Já osobně jsem pro slovo »vydržet«, protože nenaznačuje pouze čas, ale také těžkosti a vytrvalost... Abych setrvala v lásce, musím prožít smrt: umírání mých představ o ideálním manželství, umírání mých očekávání a iluzí. Tady jde opravdu o boj na život a na smrt. Romantizující řeč je zde nebezpečná, protože přeceňuje pocity zamilovanosti. Je to však iluze, věřit, že je možno založit partnerství pro celý život na zamilovanosti.

Villeminot: Zamilovanost stojí vždy na počátku lásky. Musí však projít filtrem vůle. Když vstupují do manželství, neříkám své ženě: »Jsem do tebe zamilovaný,« nýbrž: »Chci být tvým mužem.« Říkám »chci«, tedy celou moji bytost pojme povinnost. Pak je moje zamilovanost osvobozena, protože nespočívá na instinktu, nýbrž je vedena mou vůlí. Tak zůstává zachována.

Schopnost milovat vytrvale je tedy silně spojena s vůlí?

Villeminot: Zajisté. Již děti musíme včas vést k tomu, aby se rozhodly, a pak stály za svým rozhodnutím. Například: »Chtěl jsi jít ke skautům nebo do fotbalového klubu... a dnes se ti nechce vstávat? Počítá s tebou deset kamarádů. Stůj za tím, k čemu ses rozhodl. Pomohu ti, abys zůstal věrný.«

Grandjeanová: Tady ovšem nejde pouze o školení vůle. Je

třeba mít také schopnost přijmout sama sebe. Kdo sám sebe nepřijímá, nemůže darovat lásku. Schopnost přijmout sám sebe a milovat koření v lásce, kterou přijímáme od rodičů. V citelné lásce, která se vyjadřuje něžností. Jak důležitá je něžnost! Pohlazení, polibky

Nadine Grandjeanová

z lásky, doteky... Muži, kterým se nedostávalo něžnosti, jsou manžely, pro které je obtížné být něžným. Myslím také, že mladí musejí slyšet a vidět na svých rodičích i jiných »starých párech«, že věrnost je možná a rozvod není vůbec řešením problémů.

Staví se dnes otázka vytrvalosti stejně jako před 50 lety?

Grandjeanová: Nikoliv, protože svět je dnes jiný než před 50 lety. Tehdy stálo manželství pod ochranou a nebylo společensky odbouráváno.

Villeminot: Mimo to dnes se díky lékařskému pokroku uzavírá manželství na 60 let. To dříve nebylo.

Grandjeanová: To, že se svět tak rychle mění, vyvolává nejistotu, úzkosti a stres... a od manželské lásky očekáváme,

že si s tím vším poradí. Očekávání od manželského partnera jsou enormní. Jde o úspěch v povolání, výchovu dětí, vztah k partnerovi. Všude se usiluje o dokonalost. To je nesmysl! Svět se tak změnil, že už nejsou žádné vzory. Manželství našich rodičů nemůže sloužit jako vzor. Není zde již to prostředí.

Na co musíme dbát, aby se manželství udrželo?

Grandjeanová: Chtěla bych vyzvednout čtyři body:

Jean Villeminot

Komunikace: Pár musí být v rozhovoru. Nejen, když se jedná o informace o dětech, dovolenou nebo jídelníček. Jde o slova, která vycházejí z hloubi jejich bytosti, která říkají, když jsou v pravdě.

Něžnosti: Víte, co pozorují? Manžely, kteří se nejdříve pozdraví s dětmi a se psem, když přijdou z práce. Ale svou ženu nepozdraví. Polibek, ahoj, poklade, v tom je něco jedinečného. A přitom jak je to jednoduché...

Naslouchat: Musíme spolu trávit čas. Jsou páry, které polovinu času tráví odděleně, často z důvodů povolání: jeden je v Paříži, druhá v Marseille. Vidí se jen každý druhý týden nebo na konci týdne, aby si odsouhlasili, že stále budují svůj partnerský vztah. A to se často neděje.

Sexuální život: To není vedlejší věc. V manželství jsou žena a muž jedno tělo. Na tom je třeba stavět, i na tom. A není to vůbec jednoduché.

Villeminot: Já přidám pátý bod: Shrnuje ty čtyři předchozí: duchovní život. Když chce zůstat se svou ženou, je nejkratší a nejjistější cestou zůstat v Pánu. Láska k Bohu a láska k bližnímu jsou jedno. A já jen tehdy chápu, co to znamená vydržet, když směřuji k věčnému životu. Nejvyšším cílem manželství je vzájemné posvěcování partnerů.

Grandjeanová: Ale to se odehrává ve velmi konkrétních skutečnostech, které budují na této zemi. Kdyby mi Bůh nepomáhal v lásce... pak jdu raději do Klubu Med než do kostela. Když se mě někdo v závěru mého života zeptá, jak jsem to udělala, že miluji, odpovím: »Mnoho jsem se napádlovala, ale byl to Bůh, kdo mi k tomu dal prostředky...«

Nakolik pomáhá vytrvat svátost manželství?

Villeminot: Uzavření manželství je akt Boha, který tvoří, a tvoří stále znovu: »Už nejste dva, ale jste jedno tělo.« To je skála, o kterou se mohou manželé opírat v nouzové situaci: »Je to Pán, kdo nás spojuje.«

Grandjeanová: V den svatby vám Bůh řekl, že bude s vámi. Věříte tomu, nebo ne? Ten partner, kterého jsem před 25 nebo 30 lety obdržela, by měl být danajským darem? Nikdy! Bůh je věrný, on vám chce pomáhat, dávat vám k dispozici prostředky, abyste se znovu a znovu rozhodovala pro svého partnera.

Potřebujeme k tomu také svátost smíření?

Grandjeanová: Samozřejmě! My ženy nezapomínáme. Schopnost ženského srdce vzpomenout si je obdivuhodná. Ale to může být také strašné, být plná zlosti. Abychom odpouštěli, na to máme školu, školu Ježíšovu.

Pokračování na str. 6

O TĚŽKOSTECH A RADOSTECH MANŽELSKÉHO ŽIVOTA - pokračování ze str. 5

Villeminot: Smíření je svátost přímo spojená s věrností. Bůh je důsledný ve svém rozhodnutí pro lásku, v tom jej nic nemůže zadržet: zde jde až k milosrdenství. Je to stejná věrnost, jakou si slibují manželé při svatbě: »Můžeš se mnou počítat až k milosrdenství.« A to předpokládá trvalost. Ale jak mohu zachovat milosrdenství pro druhé, když jsem sám neprožil, jak je Bůh milosrdný?

Jaké jsou příznaky krize?

Villeminot: Neschopnost vstoupit spolu do vztahu - to je silný objektivní příznak. Bohužel vystupuje teprve později.

Grandjeanová: Jiný příznak: neochota odpustit, útek: jde o odmítání jednoho nebo druhého, smutek, únavu: to velmi okrádá o sílu, když se nemůžeme o partnera opírat. Ženy zpozorují krizi dříve než muži. Proč? Protože se nesmířují tak snadno s tím, že jejich vztah lásky se zhoršil. Muž řekne: »Já nechápu, proč moje žena není šťastná. Vždyť má všechno!« Ano, ona má všechno kromě toho, co skutečně hledá: pozornost a přínaležitost svého muže. Problematický je často způsob, jakým si to vyžaduje: pláče, křičí, truceje, provokuje, uzavírá se, nebo vyčítá. To všechno je nepřípustné a prohlubuje to mezi oběma propast.

Ale jak z krize vybědnout?

Grandjeanová: Potřebujeme pomoc zvenčí, tak rychle, jak je to jen možné. Jinak se zahrabeme do mlčení, nebo kráčíme v bludném kruhu vzájemných výčitek.

Villeminot: Psychologická nebo »technická« pomoc může přijít od manželského poradce, kněze nebo spřátelených manželů, pokud jsou opravdovými přáteli. Podle mého názoru je třeba mladým párům radit, pokud to jen jde, aby nezůstávali

sami. To jim ulehčí najít v krizi pomoc.

Grandjeanová: V tom bych však byla opatrná: přátelům může často chybět objektivnost...

Je možno krizím předejít?

Grandjeanová: Nikoliv, jsou dokonce nezbytné...

Villeminot: S tím bych nesouhlasil. Jsou nevyhnutelné, ale nikoliv »nutné«.

Grandjeanová: A přece! Čínský slůvko krize znamená »příležitost«. Krize je šancí pro vzájemné přizpůsobení, určitý druh bodu obratu. Manželství prožívá velmi odlišné fáze: Pokaždé jde o to, vybrat zatačku. Když dojde ke krizi a nakonec vše dobře skončí, láska je silnější než předtím. Pár, kterému to neklape, se krizím vyhýbá. Tak se uzavírá a láska nemůže růst.

Villeminot: To souhlasí. Vyhýbat se zcela krizím má co do činění s pýchou. Jsou mi podezřelí všichni, kteří říkají: »Jen se posekejme, pak to půjde líp!« Krize je šancí pro další růst jen tehdy, když jsem ochoten ji uznat jako znamení svých vlastních zranění. Pak mě vede k postoji pokory a obrácení, které mě připravuje, abych přijal pomoc.

Vyplatí se to vydržet v lásce?

Grandjeanová: A jak! A my »staří« musíme o tom vydávat svědectví. Kdo je ochoten kráčet touto cestou umírání a zmrtvýchvstávání, tomu se dostane daru, že bude žít ve stále hlubší lásce, okusí radost, která je nekonečně významnější než zamilovanost mladých let.

Otázky kladla Kristína Ponsardová. Její partneři v rozhovoru vystupují každý týden v katolickém »Radio Notre Dame« v Paříži.

*Podle Famille Chrétienne
2. 12. 2000
Překlad -š-*

Richard Pampuri

V době, kdy se schylovalo k »sametové revoluci« a čekali jsme na svatořečení Anežky Přemyslovny, vyhlásil Jan Pavel II. za svatého mladého muže, který žil v prvních desetiletích dvacátého století a který zcela unikl naší pozornosti. Je další z těch »obyčejných lidí«, kteří naplnili své křesťanské poslání v šedi všedních dnů.

Narodil se 2. srpna 1897 v Trivolzio nedaleko Pavie jako desátý z jedenácti dětí. Protože záhy ztratil oba rodiče, vyrůstal v domě svého dědečka. Byl vychováván podle křesťanského vzoru a byl vždy dobrým žákem, který svědomitě plnil své

Již v prvních letech gymnaziálních studií se věnoval apoštolátu mezi mládeží a na univerzitě vstoupil do katolického sdružení »Severinus Boetius«, které bylo založeno v roce 1874 v důsledku potřeby katolických studentů vzájemně se podporovat. V době, kdy materialismus a fašismus, jejichž historické důsledky jsou dostatečně známy, nacházely mezi studenty velký ohlas, byla tato vzájemná podpora nanejvýš důležitá.

Pampuri zůstal své víře věrný i na univerzitě a podle prof. Balleriniho, biskupa v Pavii, »jeho příklad a jeho vzorný život měly větší vliv než konference a propaganda«.

1917 musel Pampuri narukovat jako sanitář. Jak velice trpěl katastrofou první světové války, vysvítá z dopisu sestře: »Jaká jatka s lidským masem, kolik ran... Doufejme, že s pomocí Božího milosrdenství skončí tato metla co nejdříve.«

Jeho husarským kouskem byla záchrana vzácného obvazového materiálu při jednom ústupu, při kterém si však uhnal počátek své smrtelné nemoci. V roce 1921 mohl konečně promovat a usadil se jako oblastní lékař v Morimondo, kde působil až do roku 1927. »Modlí se za mě, aby mě neovládala pýcha a egoismus, nýbrž abych viděl ve svých pacientech trpícího Krista,« napsal své sestře.

Charakteristickou pro výkon jeho povolání byla obětavost a bliženská láska, které se mezi chudým obyvatelstvem staly příslušné. »Mohu říct ne někomu, kdo je v nozi?« Jeho víra v osobního a milujícího Boha mu dávala sílu nezoufat ani při pohledu na velkou bídu, nýbrž účinně pomáhat. K tomu přistu-

Richard Pampuri

Neboj se pravdy... neboť kde je pravda, tam je Bůh... Bůh nás volá k pravdě, ke světlu a k dobru, ke štěstí, k pokoji v tomto životě, pokud se svěříme jeho milosrdné prozřetelnosti. Jeho slovo neklame.

Sv. Richard Pampuri

povinnosti. Roku 1915 vstoupil na univerzitu v Pavii jako student medicíny. Pravděpodobně jej inspiroval příklad jeho strýce, významného lékaře, i když se již dříve svěřil své sestře Marii Longině se svým přáním vstoupit do klášterního společenství. Marie Longina se nakonec stala františkánkou a odešla do misíí v Egyptě, kde zemřela 2. srpna 1977. Po celý svůj život s ní udržoval bohatou korespondenci, která svědčí o jeho hluboké víře.

puje požehnaný apoštolát mezi mládeží v Katolické akci a ve farních službách.

Protože se nikdy nemohl smířit s myšlenkovým světem fašismu, nebylo divu, že měl konflikty s místními stranickými činiteli. Příkladem jeho odvahy je dopis, ve kterém oznamuje, že vystupuje z odborové organizace úředních lékařů: »... že svou věrnost k vlasti mohu osvědčit také členstvím v jiné straně, která lépe odpovídá mým mravním a politickým zásadám, prohlašuji tímto, že vystupuji...«

Spojoval tak modlitbu s prací, aniž by přitom zůstával politiky indiferentní. Když poznal P. Riccarda Berettu, který se stal jeho duchovním vůdcem, svěřil se mu se svou touhou po řeholním povolání. Ale jeho pokusy připojit se k některému řádu byly vzhledem k jeho chabému zdraví neúspěšné. Teprve roku 1927 jej přijali milosrdní bratři, kteří uznali jeho povolání.

Jeho rozhodnutí vzdát se lékařského povolání a vstoupit do řádu se nesetkalo s pochopením u jeho lékařských kolegů ani u jeho okolí. Dokonce se jeho rozhodnutím zabýval i tisk. On sám však byl šťastný. Ve svém živě prožívaném následování Krista nechápal jako pokořující ani ty nejnižší služby. Ale jak veliké bylo překvapení pacientů, když ten neznámý, prostý bratr s koštětem v ruce se na přání ošetřujících lékařů podílel na diagnóze, umíme si představit. Jeho velké lékařské nadání bylo nakonec využito, když mu předali vedení ambulance pro chudé.

A tak byl opět andělem chudých: nekončící příliv nemocných vyčerpával jeho síly, ale nešetřil se, i když jako lékař znal svůj zdravotní stav. Byly na něho přenášeny stále nové úkoly, i vzdělávání spolubratří pro ošetrovatelskou péči, které vedl k respektování vlastní důstojnosti nemocných.

Na jaře 1929 dostal chrlení krve, které ohlásilo jeho blízký konec. Zemřel 1. května 1930 pokojně a tak, jak si přál, pod ochranou Matky Boží.

Tento mladý světec je velkým povzbuzením pro mladé lidi, kteří se na univerzitách, skutečně nehostinných místech, setkávají s lhostejností a nepřátelstvím k víře, které jim často bere odvahu k vyznávání vlastní víry; kde jsou tak formováni, že hlavním smyslem života je pouze vydělávat peníze.

Když potkávají mediky, kteří nemají úctu k životu, právníky, kteří produkují »právo bez hodnot«, teology, kteří se sami stali nevěřícími a jsou více hlasateli bludných nauk než pastýři, mladí, kteří jsou ještě citliví na to, dívat se na nesmírné bezpráví zbožšťování člověka, mohou ve sv. Richardu Pampurim najít vzor k odvaze: Jde to také jinak. Dokázal to on a mnoho dalších.

Překlad -lš-

Ne pýcha, ale hrdost

Kolikrát jsme to už slyšeli: my katolíci se nesmíme chovat jako pyšní majitelé pravdy, nesmíme považovat svou církev za jedinou a nejlepší, nýbrž naopak se musíme hodně učit od křesťanů jiných tradic. Tyto známé výtky (včetně okřídleného „uzavírání se do ghetta“), které kupodivu rádi opakují členové katolické církve, možná vznikly s dobrým úmyslem a jsou do jisté míry oprávněné. V současné situaci se však používají se záměrem, který by bylo potřeba důkladně osvětlit a prozkoumat. Pýcha je nepochybně špatná a v postoji katolíka vůči vlastní církvi i vůči jiným konfesím nemá co dělat. Jenže uvedené výtky bývají často namířeny ne tam, kde je pýcha, ale tam, kde je pouze zcela náležitá a přirozená hrdost – hrdost na vlastní tradici. Jak často bývá hrdost označena za pýchu, jak snadno se ve snaze odložit pýchu odkládá hrdost!

Řada katolických publicistů připomíná svým bratřím a sestram, že by se měli více zajímat o nekatolické tradice křesťanství. Na tomto zájmu jistě není nic špatného, i když není prvořadou povinností katolického křesťana. Ale nám se zdá, že problém současných mezicírkvevních vztahů vypadá trochu jinak: mnozí katolíci se horlivě zajímají o nekatolické tradice a méně už si váží tradice vlastní. Mnohem lépe se vyznají ve zvyklostech nekatolíků než v reáliích katolických. A i ti, kterým znalosti a vědomosti nescházejí, někdy projevují více sympatií k cizímu než k vlastnímu – v duchu českého přísloví „cizí chleba lépe chutná nežli doma koláče“.

Příkladem je stále dost. Před lety se konala v Betlémské kapli v Praze ekumenická bohoslužba, kterou vysílala televize. V rámci přenosu se zeptal re-

portér Tomáše Halíka, s jakými pocity vstupuje katolický kněz do Betlémské kaple. Tomáš Halík promluvil o pocitu pokory a úcty k tradici tohoto místa, čímž myslel tradici husitskou. Byla to odpověď jistě přiměřená vzhledem k dané akci, ale my bychom si ji – aniž ovšem chceme mluvit za Tomáše Halíka – v duchu rádi doplnili o to, co je nám vlastní. Betlémská kaple má přece také katolickou minulost. V době barokní se v ní konala kázání a mariánské pobožnosti; zrušil ji až „osvícený“ císař Josef II. koncem 18. století. Přichází-li dnes do Betlémské kaple katolický kněz, není tu cizincem ani hostem odjinud, a vstupuje do šlépějí řady svých předchůdců v kněžské službě, i když tato budova už neslouží katolickému kultu. Trochu mi to připomíná motiv z knihy Bruce Marshalla „Plná slávy“, kde se otec Smith chodí každým rokem pomodlit do protestant-

Pokračování na str. 9

MYŠLENKY SVATÉHO RICHARDA PAMPURIHO

Bez víry není náš život nic jiného než loď zmítající se bez kormidla. Je vydán na pospas vlnám a bouři, aby se rozbil o první útes.

Klameme sami sebe, když bychom chtěli naše nekorektní jednání ospravedlňovat, když tvrdíme, že věda a pokrok nás vzdalují od Boha a dělají Boha zbytečným. Na posledním soudu bude také mnoho významných vědců, jako Newton, Pasteur, Volta a mnoho dalších. ... Ale ti, jejichž srdce zůstanou čistá a nepropadnou pýše a ješitnosti, nenacházejí žádný rozpor mezi vědou a vírou. Naopak, čím hlouběji pronikají do tajemství přírody, tím více se jim potvrzuje pravda víry. Uchvácení obdivuhodnou harmonií přírodních zákonů chválí nekonečnou moudrost Stvořitele.

Čti stále znovu evangelia, katechismus, Následování Krista, knihy tak prosté a přece plné moudrosti. Modli se především Otčenáš, který nás naučil sám Bůh... Čím častěji a pozorněji čteme s pravým porozuměním evangelium, tím lépe chápeme smysl slov i jeho mravní a mystický smysl. Po pravdě řečeno, porozumíme i těm místům, která nás při prvním čtení matou.

Ověřil jsem si, jak velkou pomocí je zdravá katolická literatura. Uprostřed bouřlivých událostí ukazuje cestu k víře a k Ježíši. Zůstáváme vždy v pravdě. A tak i navzdory vášním, politice a každodenním starostem neztrácíme ze zřetele pravý smysl našeho života.

Katolické akci napsal: »Nespoléhejte tolik na svou početnost a sílu, nýbrž držte se především věrnosti ve víře, apoštolského nasazení a lásky k svátostem.«

Oponu vzhůru: všechno je magie!

Uložil jsem si neobvyklou vánoční četbu. Zahrnoula 767 stran. Právě jsem dočetl poslední. Kdo mě to provázal v posledních dnech? »Harry Potter« v nejnovějším, čtvrtém dílu knihy J. K. Rowlingové.

Autorka se díky úspěchu této své knihy stala druhou nejbohatší ženou Velké Británie. Proč jsem se dal do této četby? Protože jsem slyšel a četl tak protichůdné soudy o této knize. Byly tu na jedné straně přímo euforické posudky. Kniha, která strhne čtenáře na svou dráhu, příběh věrného přátelství mladých lidí, hrdina, který se svými brýlemi není vůbec pohledný, ale je rozhodný a svěží. A především: jsou zde vyzvedány pozitivní hodnoty, dobro vítězí. Moderní pohádka. Konečně něco, co zaujme dětskou fantazii, alternativa k televizi, která všechno předžvýká.

A z druhé strany: bije se na poplach. »Pozor, okultismus! Knihy urážejí Boha a Ježíše Krista a využívají čarodějnictví jako tužbu po pomstě.« čtu v jednom kritickém článku.

Odtud rozhodnutí: To si musíš sám přečíst. Dodávám, koupil jsem si jen poslední díl z této

série, a proto nemohu posoudit dílo jako celek. Ale již při četbě dobrodružství s ohnivou číší mě leccos napadlo, co stojí za sdělení.

Souhlasí, že kniha je napsána dobře, má napětí, mnoho dialogů. Člověk čte se zájmem dále, zadržuje dech. Tak se vedlo i jiným dospělým.

Dále: Postava Harryho Pottera je sympatická, jeho dvou přátel Ronyho a Hermíny také. Umím si dobře představit, že mládež se s nimi docela ráda ztotožňuje.

Pokud jde o fantazii autorky, jsem rovněž udiven: ohňostroj nápadů, fraškovité kouzelnické

triky, události a obrazy, které se před čtenářem otevírají, zpracované dobře a do detailů.

Ale nad tím vším se vznáší atmosféra něčeho nepřijemného. Čtenář to ovšem vnímá jen na začátku, pokud se nedostane do světa, do kterého kniha míří. Tady ještě pociťuje stísněnost. Ale asi po 100 stránkách si na to zvykne a všimá si toho stísnujícího jen ve zvláště hroživě vyhocených situacích.

A těch je tu bezpočet. Zvláště ohavná je konfrontace Harryho Pottera s ďáblem, který vystupuje v postavě lorda Voldemorta. I když neodchází ze scény jako vítěz, čtenář tu nezažije, jak tomu bývá v pohádkách, triumf dobra nad zlem. Spíše tuší, že moc zla vzrůstá. To není dobrá perspektiva pro bezbožeký svět.

A tím jsme se již dostali ke dvěma závažným stránkám této knihy: uvádí člověka do zcela magického světa. Celý děj se odehrává jen mezi čaroději, čaro-

dějnickými učni, čarodějnicemi, skřítky s velkým počtem podivuhodných bytostí. Normální smrtelníci jsou zde jen okrajovými postavami. Jedinci, smrtelníci, kteří jsou blíže popsáni, – Harryho strýc, teta a bratranec, jsou krajně nesympatičtí, naprosto nechutní. Má se zdůraznit, že kdo ovládá magii, je něčím mnohem víc a je daleko významnější.

Ano, i v pohádkách, které dojímaly celé generace dětí, jsou nadsmyslové bytosti. Jsou zde i čarodějnice a kouzelníci, duchové a skřítci, slyším jako námitku. Co je tedy na světě Harryho Pottera tak špatného?

Mezi oběma těmito světy je významný rozdíl. V pohádkách nadpřirozený svět vstupuje do světa lidí. Harry Potter naopak zcela žije v tomto magickém světě. Na tom nic nemění ani okolnost, že děti v kouzelnické škole mají jako normální děti hlad, pořádají party a jsou do sebe zamilované. Nadsmyslové nevstupuje do všedního života jako mimořádná událost, nýbrž všední den vytváří dráhu pro magii.

A tím se řadí Harry Potter k ostatním četným nabídkám, které dorážejí na děti a mládež a chtějí je systematicky získat pro každodenní styk s nadsmyslovými silami a bytostmi:

»Momo«, »Nekonečný příběh« patří k nim stejně jako »Pokemon« »Digimon«, »Dragonball a spol.«, které dětem servíruje den co den televize, počítačové hry a sběr karet. Všechno jsou to obrovské mezinárodní kasové trháky, je to současný »mus«, pokud nechcete vypadat jako věcerejší.

Těmito moderními »pohádkami« se vytváří duchovní svět celých generací. Zvláště stojí za úvahu, že roztroušená úzkost, která se při tom šíří, podporuje nejčastěji kult násilí. Nápadné je také to, jak se z ohavného a odporného dělá sympatické, takže pro děti krása přestává být přitažlivá a stává se banální. Vím, o čem mluvím, s čím se musí potýkat můj starší vnuk.

To všechno přispívá k tomu, že se posouvají měřítka u dětí. Honba za mocí se provolává za životní cíl a použití magických prostředků se doporučuje jako prostředek k jeho dosažení. Zlo se stává zajímavým a odporné a hroživé přestává být varovným signálem. Není se co divit, že mladí zdobí dveře a stěny svých pokojů odpornými bájnými bytostmi, hallo-ween – ďáblově jim působí potěšení a zajímají se o věštění. Harry Potter jede na této vlně a významně ji posiluje.

Vison 2000 1/2001
Překlad -lš-

Když se odbouraný ďábel nepozorovaně vrací

Úspěch knih Harry Potter není výsledkem spisovatelského umění autorky dětských knih, ale je to charakteristické znamení naší doby bez Boha.

Duchovní potřeba člověka znát smysl a cíl života a spolu s tím mít jasnou orientaci a možnost překonávat životní obtíže je člověku vrozena stejně jako potřeba tělesného pokrmu.

Doba, která se snaží po desetiletí tuto lidskou prapoptřebu umorit hladem a snaží se náboženské zaujetí zapudit pomocí mediálního zlehčování, dosahuje nejdříve zatlačení aspektu tohoto sektoru do jakéhosi vakua, které však není na dlouho udržitelné. Dojde k vpádu iracionální v nejrůznějších podobách, nastává doba guruů, šarlatánů, ezoteriků a čarodějů.

Čím více trpí člověk, který byl oloupen o svou náboženskou vlast, tím více se začíná jakožto znejistělý, bezmocný a vykořeněný chytat bludných slaměných stébel. Jestliže náboženská potřeba je od dětství zanedbávána a není pěstována, stagnuje jedna část duševního vývoje.

Dítě zůstává vězet zčásti v tzv. magické fázi raného dětství. Dítě, které cítí svou bezmocnost, rádo ji kompenzuje kouzelnými fantaziemi o všemohoucnosti. Proto dítě ve věku tří až šesti

let tak rádo a s velkou vášní kouzlí.

Za harmonických podmínek dalšího rozvoje nastoupí po této vývojové fázi plodný smysl pro realitu u mladého školáka. Ten pak podvědomě chápe, že tento život je třeba plně zvládnout.

Jestliže však dítě v této fázi naivního realismu nenajde přiměřené další vedení pro metafyzickou prapoptřebu, je-li zcela okleštěno ve »společnosti povražení«, musí si v pozdějším životě vytvořit nějakou příslušnost.

Právě do tohoto vakua zamířila anglická autorka svůj šíp. Je to příběh dítěte bez domova, jehož rodiče byli zavražděni tajemnými zlými silami. To znamená: vypráví se tu příběh jeho prarodičů, čili symbolicky: příběh lidí oloupených o tradici, infantilních lidí moderny.

A čtyřmi svazky Harryho Pottera se táhne jako červená nit »poselství« že tento odřený, bezmocný kluk, který musí u nelibostných příbuzných žít ve skříni (!), je vlastně kouzelník, který, když si to uvědomí a zdokonalí se vlastním přičiněním v tomto umění, může všechnu tuto nespravedlnost jedním zařikávkem smést ze stolu.

Je však zavázán k dobru v přechodném přátelství ke svému

kouzelnickému kamarádovi Ronovi a jeho čarodějnické rodině, a to omezuje impulzy k neuvážené aktivitě. A navíc: od svazku ke svazku roste v malém čarodějnickém učni poznání, že je třeba vést dobrý boj nejen proti »mugglům«, maloburžoazním povrchním lidem moderny, ale především proti chladné přemoci vražedného zla, které zůstává v pozadí. To se projevuje jen v hrůzu budících inscenacích a podává tak důkazy, že se jedná o nejmocnějšího ze všech zlých čarodějů.

Tak je instalován prastarý model: Ďábel, o kterém moderna prohlásila, že neexistuje, vrací se nepozorovaně do dětských myslí.

Moci vražedné zkázy se tu děti opět bojí a poznávají ji jako zlo. Nezbytnost boje odpovídajícími čarodějnými prostředky se stává novým středem pozornosti.

V příhodách Harryho Pottera zůstává toto poznání vězet spíše jako vize na úrovni infantilní utopie. Neboť humanismus a poznání sociální chování se ukáží jako nedostačující kouzelné hůlky.

Více naděje nebyla autorka zřejmě schopna vyprodukovat ani po vydání sedmi dílů; protože moderna nedospěla v tomto

směru k novému metafyzickému poznání. Celosvětové úspěchy nejsou zatím na obzoru.

Duchovní ozdravení naší doby nemůže tedy Harry Potter vyvolat. K tomu by totiž bylo zapotřebí, aby lidstvo padlo na kolena, aby to nově proniklo jeho celý život, a tak se umožnil návrat ztraceného syna do otcovského domu.

Protože tam je pravda, je možnost proměny k uzdravení ze ztráty bezpečí skrze mystickou sílu našeho Boha. A zde je také možno najít zaslíbení konečné porážky našeho Otpurce.

Harry Potter je odpovědí na ztrátu víry moderny. Touha po ní se vynořuje znovu z celého tohoto mamutího díla v infantilním rouše. Proto zanechává světový úspěch tohoto díla přece jen naději: ztracený syn je ochoten opět se vydat na cestu, aby hledal ztracený domov. Nejhlubší bod tažení byl již překonán.

Vision 2000, č. 1/2001

NE PÝCHA, ALE HRDOST - pokračování ze str. 7

ské katedrály, která kdysi byla katolickým kostelem. Právě třeba postoj otce Smitha k vlastní i cizí tradici bych považoval za vzorový, i když jde jen o literární postavu.

A můžeme uvést další příklady: třeba setkání s několika angažovanými katolickými laiky, kteří měli úžasné podrobné znalosti o nekatolických shromážděních, kam velmi pilně chodili, a na druhé straně se museli ptát, co je to biskup sufragán, jaký je rozdíl mezi knězem a farářem a jestli

tělo sv. Bernadetty v neverském klášteře je skutečné, nebo je to jen vosková figurína. Kdysi jsem dlouze a myslím že marně vysvětloval jedné vysokoškolačce, proč by katolík neměl chodit v neděli na evangelickou bohoslužbu místo mše svaté. Nešlo mi ani tak o předpisy a příkázání jako spíš o přirozenou náklonnost k tomu, kam patříme: když manželka uvaří nedělní oběd, nepůjdu se přece najíst k sousedce. Když onehdy jedno křesťanské rádio v den sv. Pia X.

vysílalo o tomto papeži pořad plný ostouzení a hanobení, mysleli jsme nejdřív, že jde o záměrnou provokaci. Pak nás ale napadlo, že to mohlo být i jinak: redaktor si zcela mechanicky vzal první knihu o Piu X., kterou našel, a protože o něm sám nic nevěděl, možná ani nevnímал, co čte. Hrdost na takové tradice, jako je Pius X., je vůbec vzácná nebo přímo podezřelá: vždyť jde o tradice předkoncilní.

Naším problémem tedy není přebytek pýchy (i když se této nákaze musíme denně ze všech sil bránit), ale spíš nedostatek

hrdosti, oprávněné hrdosti na to, co jsme od Pána přijali prostřednictvím církve katolické. Tuto naši hrdost samozřejmě musí provázet pokora, protože my sami jsme katolickou tradici nevytvořili, ani jsme ji neobdrželi za své zásluhy. Je ovšem zcela přirozené, když syn je hrdý na svou dobrou matku. „Tradice znamená udržování ohně, nikoli uchovávání popela,“ prohlásil papež Jan XXIII., nedávno blažorečený. Aby byla naše tradice živá, to záleží také na nás, na naší hrdosti a lásce.

Karel Komárek

Všeobecný úvod k Římskému misálu

V třetím vydání Římského misálu, které schválil před více než rokem papež Jan Pavel II., stojí za pozornost jeho Všeobecný úvod (Introductio generalis Missalis Romani – IGMR ve zkratce). Úvod shromažďuje v jednom celku směrnice a ustanovení, která byla dříve publikována odtrženě na různých místech, a činí tak komplexním způsobem, při čemž zdůrazňuje původní teologický a trinitární smysl liturgie a všeho toho, co je s ní spojeno.

Tento úvod se znovu vrací ke konstituci o liturgii *Sacrosanctum Concilium* i k dogmatické konstituci *Lumen gentium* a věnuje pozornost některým záležitostem, které i u nás někteří

duchovní i věřící pokládali za »překonané«.

Za povšimnutí stojí řada **terminologických upřesnění**, která se vrací k původnímu významu eucharistické oběti a obřadů s ní spojených. V tomto Úvodu se již nepoužívá výraz »předseda shromáždění«, nýbrž »slavit Eucharistii«. Místo o »společenství věřících« se mluví o »svaté církvi«, neříká se zde »shromáždění«, ale »věřící lid«.

Kněžím se připomíná, že při obětování mše svaté zastupují zvláštním způsobem osobu Krista, a plní tak své nejpřednější poslání, aby se neustále konalo dílo spásy. Úvod doporučuje kněžím **každodenní sloužení mše svaté**, i když nemohou být přítomni

věřící. IGMR se znovu vrací také k Instrukci o spolupráci kněží a laiků z r. 1997 a klade velký důraz na rozlišení mezi službou kněze a službou laika. Klade také důraz na podmínky, za jakých může laik vystupovat jako mimořádný přísluhující. (Např. mimořádný služebník nesmí přistoupit k oltáři dříve než po kněžském přijímání a posvátné nádoby si nikdy nebere sám, ale vždy je přijímá z rukou kněze.)

Velká pozornost se věnuje gestům a postojům věřících. Doporučuje se zachovat chvályhodný obyčej klečet po zpěvu »Svatý, svatý...« až do společné Modlitby Páně před svatým přijímáním. Pozdravení pokoje si kněz vyměňuje pouze s přísluhujícími a zůstává přitom v presbytáři. Věřící si pozdravení pokoje mají vyměnit zcela skromně a prostě s nejbližší stojícími.

Pokud je o postoj při přijímání Eucharistie věřícími, na prvním místě se uvádí **přijímání na kolenu**. Kde se přesto přijímá ve stoje, je třeba před samotným přijetím Eucharistie projevít Spasiteli božskou poctu (způsob může stanovit biskupská konference).

Úvod vůbec věnuje pozornost obnově úcty k Eucharistii, k chrámu a k samotné bohoslužbě, k bohoslužebné symbolice i k symbolice obrazů a světců. Připomíná se povinná náležitá úcta k Eucharistii přechovávané ve svatostánku, před kterým se při přecházení (vyjma průvodu) pokleká na pravé koleno až k zemi. Je také třeba před bohoslužbou **zachovávat mlčení v kostele**, sakristii a přilehlých prostorech.

Text *Gloria* a text *Credo* se nesmí nahrazovat jinými texty. II. eucharistická modlitba (ta nejkratší) by prakticky neměla být použita o nedělích a slavnostech. Ukládá se povinnost věnovat velkou pozornost **přesnosti a věrnosti při překladu liturgických textů** i zpěvů, které jsou nedílnou součástí liturgie.

Úvod připomíná, že ve všedních dnech není nutno všechno zpívat, ale velkou pozornost je třeba věnovat zpěvu o nedělích a slavnostech. Nově se připomíná privilegované prvenství gregoriánského chorálu.

Úvod Římského misálu si všímá také vybavení kostela a oltáře, liturgických předmětů a ouch, všímá si opět i takové záležitosti, jako je povinné zřízení tzv. sakristie, vymezeného místa, kam se vylévá voda použitá k obmytí míst, kam upadly části proměněných svátostných způsob, voda z omývání posvátných nádob a prádla a voda z ablučních nádob, ve kterých si ten, kdo posloužil věřícím eucharistií, umývá své prsty. Upřesňuje také pomocné služby a způsob jejich provádění. Do těchto služeb zahrnuje také *sakristána* a všeobecně funkci *magistra obřadů* (ceremoniarum magister), který má pečovat o to, aby jak svěcené osoby, tak věřící vykonávali posvátné obřady správně a s patričnou úctou a zbožností.

Úvod zvýrazňuje postavení biskupa, který je povinen pečovat o liturgický život ve své diecézi, stanovit např. řád koncelebrace, stanovit zásady pro podávání Eucharistie pod obojí způsobou a podobně. Vymezuje pravomoc biskupa a biskupských konferencí, pokud jde o národní překlad, nebo definici místního kalendáře.

V Úvodu se klade důraz na zřetelný rozdíl mezi všeobecným a svátostným kněžstvím v liturgii. Pevně se stanoví, že nikdo kromě vymezené autority nemá právo v textech ani obřadech nic přidávat, ubírat nebo měnit. K jednotlivým podrobnostem bude vhodné se postupně vracet, protože zásady obsažené v Úvodu představují řád, kterým by se mělo závazně řídit liturgické dění, a tyto zásady by si měli osvojit všichni, duchovenstvo i věřící. Pokud jde o místní aplikace, měly by se před definitivním vymezením stát předmětem přípravy a jednání chystaného církevního sněmu českých a moravských diecézí. -ra-

Hudba

Z projevu Svatého otce na závěr mezinárodního kongresu o duchovní hudbě, pořádaného Papežskou radou pro kulturu.

Posvátná hudba je nedílnou součástí liturgie. Gregoriánský zpěv, uznaný církví za »nejvládnější hudbu římské liturgie« (Instrukce o posvátné hudbě 116), je jediným univerzálním duchovním a kulturním dědictvím, které nám bylo předáno jako hudební výraz nejryzejší duchovní hudby, která je ve službách Božího slova. Tento zpěv měl významný vliv na evropskou hudbu. Opatství sv. Petra v Solesmes a vydání rekonpilací gregoriánského zpěvu, které podporoval papež Pavel VI., přispěly k obnově liturgie a zvláště pak posvátné hudby.

Jakkoliv církev uznává prvenství gregoriánského zpěvu, ukazuje nicméně porozumění i pro jiné hudební formy, zvláště polyfonní. V takovém případě je vhodné, aby tyto rozličné hudební formy odpovídaly liturgickému duchu a liturgické akci. To nám připomíná především postavu Piera Luigiho da Palestrina, mistra klasické polyfonie. To je inspirace a skutečný vzor

pro skladatele duchovní hudby, která má být použita pro liturgické účely.

Uplatnění směrnic II. vatikánského koncilu na úseku obnovy posvátné hudby, zvláště u chrámových sborů a orchestrů a ve schólách zpěváků vyžaduje solidní formaci pastýřů i věřících na poli kulturním, duchovním, liturgickém i hudebním. Vyžaduje navíc hluboké zamyšlení, aby byla stanovena kritéria pro vytváření a šíření kvalitního repertoáru, který umožní, aby hudební vyjadřování sloužilo přiměřeným způsobem svému poslední cíli, to je »Boží slávě a posvěcení věřících« (Sac. Conc. 112). To platí zvláště, pokud jde o instrumentální hudbu. Pišfalové varhany zůstávají nástrojem »par excellence« pro posvátnou hudbu. Jelikož dnešní skladby vytvářejí stále různorodější nástrojové skupiny, přejí si vroucně, aby toto bohatství pomáhalo církvi prosíci a aby symfonie chvály souzněla s »laděním« Krista Spasitele.

Podle Bolletino Vaticano

Život zasvěcený lásce a smíru (5)

P. dr. Augustin Rösch TJ vypráví své otřesné zážitky z berlínského vězení SS Moabit před 56 lety

Když byl dozorce z dohledu, otevřel jsem balík. Bylo zde prádlo, čisté prádlo! Můj Bože, je to možné? Máme mezi sebou ministry, generály, lidi nejrůznějšího postavení, kteří nosí celé měsíce stále stejnou košili a mohou ji jen zcela uboze vyprat ve studené vodě. Svěží prádlo! Teprve nyní pozoruji, jak jsme na to byli doma zvyklí, aniž jsme si to uvědomovali.

Důkladně všechno prohlížím. Je tu lístek... »Doma všechno v pořádku – žádné domy nebyly zabrány, patres mohou pracovat, příbuzní nejsou zatčeni – mnoho pozdravů a přání – mnoho se modlíme« Tak tedy není pravda, co tvrdí gestapo u každého výslechu. Ať si nás trápí, já mám zprávy a mohl jsem podat zprávu bratru Moserovi. Pomalu jsem rozkládal prádlo. Tu vypadla rouška, složená jako kapesník, ale byl na ní malý červeně vyšitý křížek. To musela být rouška na čištění kalicha.

Našel jsem malou palu, korporál, malou skleničku a dózu s nápisem Nivea-Crème. V ní byly velké i malé hostie a lístek napsaný tužkou: Nekonekrované. Ale kde je to poslední? Mešní víno? I to jsem našel. Bylo ve skleničce zabalené v ponožkách. Jaká je lidská dobrota, jaká Boží milost! Již v roce 1939 poslal Svätý otec zprávu našemu generálovi: Když budou otcové v pronásledování a nebudou moci sloužit mši svatou v kostelích a v kaplích, mohou ji sloužit kdekoli i bez parament, jen když mají platné víno a hostie.

MALÁ STOLIČKA JAKO OLTÁŘ

Týž den jsem skrze jednoho dobrého lékaře ze zcela jiné strany dostal malý misálek. Když nám dobrý Bůh uprostřed všech těch nebezpečí tak pomáhá pro-

střednictvím dobrých lidí, pak už není žádná překážka dosti veliká, aby tomu zabránila, slavit i uprostřed vězení SS velkou obět mše svaté. Důvěřoval jsem v pomoc andělů strážných a pokusil jsem se již další noc časně ráno v mrtvém koutě mezi pryčnou a okenní stěnou slavit mši svatou. Malá stolička sloužila jako oltář. S velikou, velikou úzkostí, aby Nejsvětější Svátost nebyla zneuctěna – a to se mohlo tak snadno stát – a s ještě větší vnitřní radostí a očekáváním jsem začal nejsvětější obět. Při epištole a evangeliu jsem chodil celou sem a tam, protože dozorcí mě mohli kdykoliv pozorovat kukátkem. Všechno šlo dobře, bez rušení. Na tuto svou první mši svatou ve vězeňské cele nezapomenu po celý svůj život.

Můj Bože, bylo to, jako bychom byli v katakombách! Po posledním evangeliu jsem všechno uklidil a zabalil, pod postelí byla v podlaze díra. Tíše, naplněná duchovní radostí, jsem konal díkůvzdání. Tu jsem uslyšel klíč v zámku a závora se odsunula, stojí tu jeden bachař, pozorně si mně prohlíží a dívá se po cele. Nic neopozoroval.

A další div: dobrý dozorce, byl z Bavorska, přinášel pravidelně hostie a víno, varoval mě v nebezpečných dnech, a tak jsem až do předposledního dne svého pobytu v tomto domě mohl sloužit mši svatou a katolickým spoluvězňům, zdravým, nemocným, umírajícím rozdávat svaté přijímání. Byla to milosti-

plná doba katakomb! Díky Bohu Otcí!

TAJEMSTVÍ CELY 218

Jednoho rána mezi 8. a 9. hodinou přišla služba s vědrem vody, se strašně vydřeným kartáčem a ubohou hadrou do mé cely. »Co se děje?« »Ty, já jsem tu něco četl o svatém Ignáci a jeho exerciciích. Co to je? Můžeš mi to vysvětlit? Jsem protestant. Abychom měli čas, rozliju tu vodu, budu ji utírat a ty mluv. Budu dávat pozor. Kdyby přišel nějaký zlý bachař, očistím i tebe. To všechno jenom jako. A ty mi řekneš, co jsou exercicie.« Musel jsem se hlasitě smát, ale dostal jsem patřičný štuchanec, protože nablízku byl »zlý nepřítel«. Sotva odešel, dal jsem mu patřičnou odpověď. »Je-li tomu tak, pak musí být exercicie velice rozumná věc.« – »Přirozeně, a navíc, sestavil je laik, důstojník.« – »Tak tedy nikoliv jezuita?« – »Tím se stal teprve později.« – »Dobrá, budu o tom přemýšlet.« Příští den se objevil znovu. »Ty, já jsem celou noc« – tehdy byl na Berlín jeden nálet za druhým – »přemýšlel o exerciciích. Chci si udělat exercicie a ty mi je budeš dávat. Cesty a prostředky už se najdou.« A opravdu je bylo možno s Boží pomocí najít. Nejdříve nikoliv bez překážek. Ale mohl jsem mu po celé dny během náletů, kdy jsme byli ve sklepě, dávat exercicie přiměřeně k našim poměrům. Jednoho dne mi řekl: »V exerciciích se musíme

také naučit pomáhat druhým přijít k Bohu?« – »Ano, to bychom měli.« – »Tak poslouchej, musíme spolu pomoci jednomu umírajícímu.« – »A kde je ten ubožák?« – »V cele 218.« – »Co mu je?« – »Doktor řekl: Těžká angína.« – »A jaké léky mu dal?« – »Vůbec žádné, když umře, bude o jednoho méně.« Dal jsem příteli pro nemocného trochu mešního vína a kousek chleba. »Běž a zeptej se, zda je katolík nebo evangelík.« – »Zkusím to.« Vrátil se: »Je katolík, ale je SS.« Není mi to jasné. Vystoupil jako SS z katolické církve? Jinak řečeno: málo lidem se vedlo u nás tak zle jako příslušníkům SS, kteří byli u nás zavřeni. S těmi nakládali neobyčejně tvrdě a přísně. Prosím svého přítele: »Najdi prostředky a cesty, nebo nějakého lidského bachaře a zjisti, zda umírající dříve vystoupil z katolické církve. Musím to vědět, když k němu půjdu; řekni mu, že jej navštíví jeden spoluvězeň.«

Uplynula dlouhá hodina. Konečně se evangelický přítel vrátil. »Ty, on z církve nevystoupil a byl by hrozně rád, kdyby jej navštívil katolický kněz.«

»Dobře jsi to připravil. Tak tedy ve jménu Božím jdeme. Musím za ním.« – »Ty ses zbláznil. Přece víš, že pro vás vězně to znamená trest smrti, vstoupit k jinému vězni. Musíme se všichni, kdo jsme věřící, modlit, aby vydržel do večera. Předtím je to nemožné.« Musel jsem mu s těžkým srdcem dát za pravdu. Málokdy se tolik modlilo za umírajícího jako ten den. Konečně nastala noc. Všechna světla svítila, i v celách. Najednou bylo celé naše křídlo ve tmě. Dveře mé cely se otevřely: »Pater, rychle do cely 218, půjdeš kolem lidí, kteří pomohou... heslo: Zdař Bůh... nejdříve jeden evangelík, pak řeckokatolík a pak katolický přítel a u cely 218 komunist H. Postará se o tebe, dokud budeš u umírajícího.«

Už nyní s radostí přijímám smrt, jakou mi určil Bůh, v naprostém podrobení jeho nejsvětější vůli. Prosím Pána, aby ráčil přijmout naléhavé prosby (...) církve, (...) a ať Pána přijmou ti, kdo jsou jeho, a ať jeho království přijde ve slávě; prosím za záchranu Německa a mír ve světě a konečně za své příbuzné, živé a mrtvé a za všechny, jenž mi Bůh dal: aby se žádný z nich neztratil...

Sv. Edita Steinová

(Pokračování příště)

Život Kristův (16)

XVI. Ježíš Kristus – Syn poslaný Otcem

1) Prolog Janova evangelia, jemuž byla věnována předchozí katecheze, hovoří o Ježíšovi jako o Slovu, Božím Synu, a tak vyjadřuje bez jakéhokoli stínu pochybnosti to nejpodstatnější z pravdy, již obsahuje sebezjevení Boha v Novém zákoně, a jako takovou tuto pravdu také církev slavnostně vyznává. Je to víra v Syna Božího, který je téže podstaty jako Otec a který je jakožto Slovo věčně plozen, Bůh z Boha, světlo ze světla. On rozhodně nebyl stvořen nebo adoptován. Prolog navíc jasně ukazuje na tajemství božské pre-existence Ježíše Krista, jednorozeného Syna, který je v Otcově náruči. Na tomto základě pak stojí pravda ohledně příchodu Boha Syna do světa (*A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Jan 1,14*), aby naplnil jedinečné poslání, které mu svěřil Otec. Toto poslání (*missio Verbi*) má v Božím plánu spásy nezastupitelné místo. V tomto poslání je totiž obsaženo nejvyšší a definitivní naplnění Božího plánu spásy vzhledem ke světu a člověku.

2) Celý Nový zákon hovoří o poslání Syna Otcem. Toto poslání se konkretizuje v mesiášském poslání Ježíše Krista. V tomto ohledu jsou velmi důležité některé výroky Janova evangelia, o nichž je třeba se zmínit na prvním místě.

Když Ježíš hovoří před svými učedníky i před svými odpůrci, tvrdí: *Já jsem vyšel od Boha a od něho přicházím (Jan 8,42). Ne jsem sám, ale jsem já a můj Otec, který mě poslal (Jan 8,16). Já jsem to, kdo svědčí sám o sobě, a svědčí o mně Otec, který mě poslal (Jan 8,18). Poslal mě ten, který je pravdivý. Vy ho neznáte. Já ho znám, protože jsem od něho a on mě poslal (Jan 8,28-29). Právě ty skutky, které konám, svědčí pro mne, že mě Otec poslal (Jan 5,36). Mým pokrmem je*

plnit vůli toho, který mě poslal, a dokonat jeho dílo (Jan 4,34).

3) Jak vidno, Ježíš hovoří o sobě v první osobě jako o někom, koho poslal Otec. Tataž pravda se objevuje jedinečným způsobem v Ježíšově velekněžské modlitbě, kde Ježíš odporučí Otcovi své učedníky a zdůrazňuje: *Oni ...skutečně poznali, že jsem vyšel od tebe, a uvěřili, že jsi mě poslal (Jan 17,8).* Když pak Ježíš v předvečer svého utrpení pokračuje ve stejné modlitbě, říká: *Jako jsi mne poslal do světa, tak i já jsem je poslal do světa (Jan 17,18).* Jakoby v přímém vztahu k těmto slovům velekněžské modlitby zaznívají slova vyřčená večer dne vzkříšení, která znějí: *Jako Otec poslal mne, tak já posílám vás (Jan 20,21).*

4) I když pravdu o Ježíši Kristu jako Synu, jehož poslal Otec, podtrhují zejména janovské texty, přece je obsažena také v synoptických evangeliích. Čteme tam například: *Také jiným městům musím hlásat radostnou zvěst o Božím království, protože k tomu jsem byl poslán (Lk 4,43).* Velmi důležité je v tomto ohledu podobenství o zlých vinařích. Ti vinaři se zachovali velmi špatně k poslům, kteří od nich měli vybrat výtěžek z vinice, a mnohé z nich zahubili. Nakonec majitel vinice rozhodl, že k nim pošle svého vlastního syna. *Měl ještě jednoho, svého jediného syna. Toho k nim poslal naposled; mysl si: Na mého syna budou mít ohled. Ale vinaři si mezi sebou řekli: To je dědic. Pojďme a zabijme ho, a dědictví bude naše. A popadli ho, zabili, a vyhodili ven z vinice (Mk 12,6-8).* Když pak Ježíš komentuje toto podobenství, odvolá se na Žalm 117/118, který hovoří o kameni, který stavitelé zavrhl, avšak právě tento kámen se stal kvádrem nárožním (srov. Ž 117/118,22).

5) Podobenství o zlých vinařích se nachází ve všech sy-

noptických evangeliích (srov. Mk 12,1-12; Mt 21,33-46; Lk 20,9-19). Z tohoto podobenství můžeme jasně vyrozumět pravdu o Ježíši jakožto Synu, jehož poslal Otec. Ba co víc, je tu jasně zdůrazněn obětí a vykupitelský charakter tohoto poslání. Syn je opravdu ten, jehož Otec posvětil a poslal na svět. Tak tedy Bůh k nám skutečně nejen hovořil v těchto posledních dnech skrze svého Syna (srov. Žid 1,1-2), ale také tohoto svého jediného Syna za nás dal v úkonu lásky pro nás nepředstavitelném, když ho poslal na svět.

6) Tímto způsobem se vyjadřuje opět evangelista Jan: *Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný (Jan 3,16).* Pak Ježíš dodává: *Bůh přece neposlal svého Syna na svět, aby svět soudil, ale aby svět byl skrze něho spasen (Jan 3,17).* Na jiném místě Jan píše: *Bůh je láska. V tom se ukázala Boží láska k nám, že Bůh poslal na svět svého jednorozeného Syna, abychom měli život skrze něho. V tom záleží láska: ne že my jsme milovali Boha, ale že on si zamiloval nás a poslal svého Syna jako smírnou obět za naše hříchy (1 Jan 4,8-10).* Proto také Jan může dodat, že když přijmeme Ježíše a jeho evangelium, jeho smrt a vzkříšení, pak platí, že: *My, kteří jsme uvěřili, poznali jsme lásku, jakou má Bůh k nám. Bůh je láska; kdo zůstává v lásce, zůstává v Bohu a Bůh zůstává v něm (1 Jan 4,16).*

7) Pavel vyjadřuje tutéž pravdu v listu Římanům: *Když ani vlastního Syna neušetřil, ale vydal ho za nás za všechny, jak by nám s ním nedaroval také všechno ostatní (Řím 8,32).* Kristus tedy byl dán za nás, jak to čteme v Jan 3,16, on byl dán jako obět za nás za všechny (Řím 8,32). Otec poslal svého Syna jako smírnou obět za naše hříchy (1 Jan 4,10). Vyznání víry vyjadřuje tutéž pravdy slovy: „On (Slovo) pro nás lidi a pro naši spásu sestoupil z nebe.“

8) Pravda o Ježíši Kristu jakožto Synu Božím, který byl poslán kvůli vykoupění světa, kvůli spásě a osvobození člověka, který je věznem hříchu, tedy mocností zla, představuje ústřední obsah radostné zvěsti. Ježíš Kristus je jednorozený Syn (Jan 1,18), který při naplňování svého mesiášského poslání: *Nic nelpěl na tom, že je rovný Bohu, ale sám sebe se zřekl, vzal na sebe přirozenost služebníka a stal se jedním z lidí. Byl jako každý jiný člověk, ponížil se a byl poslušný až k smrti, a to k smrti na kříži (Fil 2,6-8).* V této situaci pak svobodně prohlašoval: *Otec je větší než já (Jan 14,28).* Jinde pak řekl: *Já stále konám to, co se mi líbí (Jan 8,29).*

Právě tato svobodně přijatá poslušnost vůči Otcovi, toto podřízení se Otcovi, je protikladem neposlušnosti prvního Adama, a proto zůstává výrazem nejhlubší jednoty mezi Otcem a Synem, odrazem toho, co je v Nejsvětější Trojici. *Ale ať svět pozná, že miluji Otce a jedním, jak mi Otec přikázal (Jan 14,31).* Ba co více, tato jednota vůle kvůli spásě člověka zjevuje definitivním způsobem pravdu o Bohu, samotnou esenci této pravdy: Bůh je láska. Současně pak tato poslušnost zjevuje původní pramen spásy světa a člověka: Život, který je světlem lidí (srov. Jan 1,4).

Překlad doc. Ctirad Václav Pospíšil Th.D. OFM

Z dopisu čtenáře

...Ta událost v Nazaretě, o které jsem četl v evangeliu ve Světle č.4, nám nastavuje zrcadlo, abychom se v něm mohli vidět my sami! Vždyť shazovat Krista ze skály, jak to chtěli udělat Nazaretští, to jde dělat i jinak než jen na skalách v přírodě.

Nejsou to doslova někdy skály lidských srdcí, ze kterých je Kristus vyhazován pod nejrůznějšími záminkami a v nejrůznějších podobách?

Zkusme chvíli sledovat, jak je Kristus shazován z jedné skály, kterou je Petr, skála – totiž církev. Žijeme přece v době, ve které – podle všech znamení – se blíží ke svému vyvrcholení boj o zničení Kristovy církve. Ale to nejsou jen nepřátelé Krista, kteří o to usilují. To jsou i jeho přátelé (nebo rádoby přátelé), kteří Krista snad ještě chtějí, ale jeho církev už nechťejí. Tu považují za zbytečnost, za přežitou strukturu. Považují ji za překážku: překážku svých představ, svých plánů, svého „vyžití“ se ve víře. Nevolají i někteří věřící po tom, že starý papež už by měl odejít, aby se církev mohla zdemokratizovat a přestavět v duchu dnešní doby?

Nechťel bych je ale jen tak odsuzovat, i když nemilovat církev je odsouzeníhodné, protože to znamená nemilovat Krista, který ji přece založil, který jí dal svaté poslání, zákony, učení, svátosti...

Spíše jde o to, zamyslet se nad otázkou, proč je dnes církev odsuzována a stavěna stranou.

A druhá otázka, zda je tato tendence pravdivá, abychom se i my k ní buď připojili, anebo naopak se tím pevněji připoutali ke skále a bránili ji proti všem pekelným náporům.

Nejdříve to první.

Zdá se mi, že jsou tu hlavně dva důvody, pro které je dnes už církev odmítána.

Prvním důvodem je věrnost církve Kristovým požadavkům. Ty požadavky se dnes staly mno-

hým a mnohým nesnesitelné: „Odmítat potraty! Odmítat eutanazii! Odmítat homosexualitu! Tvrdošjně trvat na nerozlučitelnosti manželství! – To jsou přece věci, se kterými se dnes nedá obstát! S takovou se sama církev odsoudí k zániku! Dnes přece, kdy se lidé dostali ke svobodě, chce každý šťastně žít, svobodně žít. Nechávat se znovu spoutávat?!“ – Takové jsou asi výkřiky těch, kteří chtějí církev přebudovat – anebo odstranit.

Druhý důvod je ovšem velmi bolestný, především pro samotného Krista, zakladatele církve. Církev značně pozbyla svou původní krásu. Je v ní mnoho pohoršení. Tak jako kláštery ztratily přitažlivost ideálu, protože samy ideál opustily, tak i církev ztrácí svou přitažlivost pro své vlastní koketování se světem, ve svých členech, kteří nejsou nositeli svatosti, ale hříchu. Tzv. ekumenismus (falešný ekumenismus) způsobuje u mnohých takřka ustupování od vlastních zásad, od vlastních pravd katolické víry.

Z falešných ohledů se o důležitých pravdách nemluví. K zamlžování pravd či k jejich překrucování se mlčí. Před nebezpečími, která

dnes zákeřně ohrožují církev zevnitř, se nevaruje, nebije na poplach. Naopak, vyvolává se zdání, že všechno je v pořádku. Nebeská poselství a varování se přehlížejí...

Může taková církev, která se hrbí před tím, kdo ji mrská a chce umrskat k smrti – snad k vyvolání dojmu, jak je plná lásky, že si všechno nechá líbit – může církev takového postoje ještě někomu imponovat?

Nezrazuje tak sama svého Zakladatele, kterého by přece měla spíše bránit až do krve, až na smrt? Není tak Kristus znovu shazován ze skály?

(Dopustí proto Bůh, že „Řím ztratí víru“, jak je předpovězeno v La Salettě, „...a stane se sídlem Antikristovým“? Zjevení Přesvaté Panny na hoře La Saletské 19. září L. P. 1846 – dle sepsání Melanie Kalvodové, pasačky La Saletské, přetisk 3. vydání z roku 1921, MCM 1995, str. 22.)

Ale On přesto svůj slib nezruší. Přestože dopustí Getsemany, dopustí Kalvárii na svoji církev, takže se ve svém utrpení bude navlas podobat utrpení svého Zakladatele, přesto znovu povstane k životu. Vlastně to bude podmínka jejího nového života, obnoveného, očištěného – že projde svým očištěným utr-

Posli své církvi také v dnešní době učitele pravdy, kteří by byli s to aktuálně ukázat a hlásat lidem tvé radostné poselství slovem a spásonosným životem...

Svět a doba, ve které dnes žijeme, je jednou velkou výzvou pro nás...

Jan Pavel II.

pením, když svými hříchy i tolik zavinila.

Ale Kristus ji neopustí a nezaloží novou církev, protože Ona je jeho! A On se v jejím založení nezmýlí! Je jeho mystickým tělem, které ozdobil všim tím, co zdobí Jej samotného. Ona je uvnitř svatá, protože nese a odráží jeho svatost. Ona má plnost Jeho pravd, protože je do Ní vložil. Ona nabízí plnost prostředků k záchraně, protože Kristus používá jejich rukou. Ona je dědičkou slávy nebeského Jeruzaléma, k němu přivádí všechny, kdo čekají na Kristův příchod...

Co by ještě chtěl kdo o církvi slyšet? Pak ať nahlédne do celých lidských dějin, celé jsou totiž dějinami Božího lidu, dějinami církve – konečně ať nahlédne do samého nebe, neuvidí nic jiného než pokračování téže církve, na zemi tak často potřísněné, ale vždy znovu obmyté a obnovené Kristovou Krví, na věčnosti však zářící jeho vlastní Božskou a věčnou slávou...

Budeme tedy chtít Krista shazovat ze skály, jako ti v Nazaretě? Nebudeme se jí spíše pevně držet a tím ji i zpevňovat proti všem bouřím?

Nezaspíváme si (najdemeli ještě doma starý zpěvník) ze srdce k Srdci jednu známou píseň, zvl. ve verších tak aktuálních: „Divoká se bouře blíží, boj se zdvihá se všech stran, proti Církvi, proti kříži zuří vztek pekelných bran. Srdci tvému Ježíši, ty náš Králi nejvyšší, do tvé vůle přesvaté zasvětime srdce své!“? A na závěr zazpíváme: „V službu tvou dnes oddáváme sebe i své rodiny, tobě věrnost přísaháme do poslední hodiny.“

Z. M.

LITURGICKÉ ČTENÍ – pokračování ze str. 3

vás proklínají, modlete se za ty, kdo vám ubližují. Tomu, kdo tě udeří do tváře, nastav i druhou; kdo ti bere plášť, tomu neodpírej ani šaty. Každému, kdo tě prosí, dávej, a kdo ti bere, co je tvoje, od toho nežádej nic nazpátek. Jak chcete, aby lidé dělali vám, tak i vy dělejte jim.

Jestliže milujete ty, kdo milují vás, co za to můžete od Boha čekat? Vždyť i hříšníci milují ty, kdo je milují. Prokazujete-li dobrodiní těm, kdo je prokazují vám, co za to můžete od Boha čekat? To přece dělají i hříšníci. Půjčujete-li těm, od kterých doufáte, že vám to vrátí, co za to můžete od Boha čekat? Vždyť i hříšníci půjčují hříšníkům, aby dostali stejně tolik nazpátek.

Ale milujte své nepřátele, prokazujte dobrodiní a půjčujte, a nic nečekejte zpět. Vaše odměna bude hojná a budete syny Nejvyššího, neboť on je dobrý k nevďěčným i zlým. Buďte milosrdní, jako je milosrdný váš Otec!

Nesudte, a nebudete souzeni, nezavrhujte, a nebudete zavrženi, odpouštějte, a bude vám odpuštěno. Dávejte, a dostanete: míru dobrou, natlačenou, natřesenou a vrchovatou vám dají do klína. Neboť jakou měrou měříte, takovou se naměří zase vám.“

Největší tíže nezaměstnanosti

Pane, děkuji ti, že jsem nezaměstnaný

Znal jsem jej dobře, starého bracha. Starý, pokud jde o léta po padesátce, mladý, pokud jde o zájmy a aktivitu. Naposledy více než 18 let, třetinu svého života, byl prodejcem v jedné firmě.

Měl kontakty doma i v zahraničí, velmi dobře si rozuměl s šéfem i s kolegy. Již se zde »zabydlel«. Pak se začal rýsovat úpadek podniku. Výpověď měla dva řádky. Jako člověka se ho nikdo na nic neptal. Můj známý často říkal: Nikdy bych nebyl věřil, že nakonec se všechno točí kolem peněz. Mouřenin udělal svou službu, mouřenin může jít.

Představování ve známých i cizích firmách nikam nevedlo. Ano, mnozí dosavadní obchodní partneři ho viděli velmi rádi, dokud nežádal o zaměstnání. Tak se uzavřela jedna kapitola jeho života. Můj dobrý starý známý se stal vyhlášenou postavou minulosti.

Začala pro něho nová doba. V mnohém směru vytušené, rozvíjejí se neprozkoumané stránky jeho osobnosti. Dosud neznámé Já začalo růst.

A toto Já nyní dále vypráví:

To první bylo vyrovnat se se šmouhou na své cti. »Pracuješ už zase?« ptali se mě často a budou se ptát. Napíná se luk škodolibosti od lichocení až po důstojnou blahovůli.

Musel jsem se naučit to vydržet. Ale nejraději bych pokaždé odpověděl: »Na to se neptejte nikoho, kdo je nezaměstnaný. Věřte, že raději bude o tom vyprávět, až bude sám chtít. Tvoje třeba dobře míněná účast jenom prohlubuje jeho bolest.« Co taky měl říct?

Nejde o přátelský soucit, nýbrž o samozřejmý styk jako dřív. Člověk se nestává někým podřadným, když je bez práce.

Tím jsem ale začal ve všem hledat nový smysl. Výrok Bis-

marckův dostával stále více osvozuující kontury: »Mohu postrádat úctu a uznání všech lidí, jen ne svou vlastní.«

Zvláště jsem v následujících měsících trpěl bezcitností »přátele«, pro které jsem dříve šel do ohně, a nyní se z nich vyklubali vypasení egoisté. Chovali se přímo cynicky a okamžitě nechtěli mít se mnou nic společného. To nejen zraňovalo vřité poznání lidí, nýbrž to kladlo otázku, komu člověk vůbec může důvěřovat. Narůstalo nebezpečí izolace. Časem tekly proudy vína.

Udělal jsem však také dobré zkušenosti. Lidé, od kterých jsem nic neočekával, nebo jen docela málo, nabízeli mi peníze, a dokonce velké sumy. Když tu člověk byl celý život pro druhé, velmi se ho dotkne, když má být najednou tím, který bere. Jak je to choulostivé! Člověk je tak citlivý, dárci musí svůj dar nabízet tak, abych ho také mohl přijmout.

Nikdy nezapomenu na větu jedné jemnocitné dámy, která mi zaplatila poštovné za balíček, který jsem jí poslal: »Prosím co nejzdvořileji, přijměte tento obnos jako úhradu poštovného.« Bylo to, jako bych jí tím udělal radost. Jak dobře zapůsobí takové setkání! Nastalo dívání novými očima, bez závoje, naslouchání srdcem.

Také mé pokusy osamostatnit se zůstaly bez výsledku. Protože bylo nutné opatřit si peníze, začal jsem prodávat jednu svou sbírku. I to byla velice zajímavá zkušenost: Velkou část odkoupili neznámí lidé. Jen docela málo osobních přátel si něco koupilo, i když měli dostatek prostředků a znali moji situaci. Jednou jsem měl v kapse již jen padesátku. Tu přišel někdo v poslední chvíli a koupil něco za 8 000. Bylo mi, jako bych dostal 15 milionů.

Příteli, kdykoliv uslyšíš, že nezaměstnaný něco prodává, jdi

a kup to, jestli můžeš, i když to nepotřebuješ! I když nenaříká a vyhlíží důvěryhodně: Kup! Věř mi, nenabízel by nic, kdyby nemusel. Máš tak v ruce přednostní možnost skutečně pomoci.

Co jsem se při tom naučil: Staň se pokud možno nezávislým na lidech. Nic od nich neočekávej a nebudeš jimi zklamán. Když ti přesto pomohou, měj z toho radost, ale nepředpokládej to předem!

Ve všech těchto zkušenostech se stalo něco dojemného: Bůh se pro mne stával stále přítomnějším, stále osobnějším. Když člověk musí projít vrchy a doly, když se o člověka přes všechn optimismus pokouší zoufalství, když ujišťování zůstává být pomalu pouhým slovem, když všechny aktivity jdou do prázdna, pak se dříve nebo později ukáže neodbytná otázka: Existuje skutečně ten Bůh, který o tobě ví, miluje tě více než ty sám, který chce jednat, když jej necháš? A pak: Jak se to stane?

Již dlouho jsem věděl, že se musím vzdát, zřít se své chytrosti, nespřádat žádné plány. Nyní to bylo zcela konkrétní: »Pane, chci, aby se na mně stalo, co ty chceš touto situací ukázat.« To se lehce řekne, dokud je ještě po ruce jistota. Ale když je všechno pryč, žádná naděje na obzoru, když už nevíš, jak

Dne 10. března 2001 oslaví své 90. narozeniny

prof. ThDr. Jaroslav Kadlec
emeritní profesor církevních dějin na Katolické teologické fakultě Univerzity Karlovy v Praze a probošt kapituly u Všech svatých na Pražském hradě.
Toto vzácné životní výročí oslavíme s milým jubileantem ve čtvrtek 8. března 2001 v 17.30 hod. v kostele sv. Vojtěcha v Praze-Dejvicích.
Všechny přátele a bývalé studenty pana profesora zve srdečně k účasti prof. ThDr. J. V. Polc, děkan fakulty.

dál, pak odevzdat i svou svobodu: Tak, jak ty chceš! Tady se prolínají hranice rozumu a bláznovství.

Když stále cítíš: Nejsi nic, nic nezmužeš, nejsi hoden slitování, pak dostanou nový význam slova: *Slyš, Izraeli, nesmíš mít žádného jiného boha (Dt 5,7), není jiného jména pod nebem, v němž bychom mohli být zachráněni (Sk 4,12); hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání světa (Mt 28,20).*

Pak poznáš: Je tu Bůh, který jedná. Je tu doba milosti. Pak pobouření utichne, padneš na kolena: »Pane, jsem po padesátce, a ty ve mně začínáš nový život. Jak veliký jsi Ty! Světelné roky jsem vzdálen od Tebe. A přečvi: Nyní cesta souhlasí. Děkuji Ti za dobu mé nezaměstnanosti. Byla a je důležitá pro můj rozvoj. Ať už přijde cokoliv: Víme, Bože, že jsi se mnou. Přijď království Tvé. Buď vůle Tvá!«

Vision 2000, č. 2/96

Přeložil ra-

Rád bratří kazatelů (dominikánů) české provincie sv. Václava přijímá zájemce o řeholní život pro noviciát 2001/2002. - Muže

od 18 let s ukončeným středním vzděláním jako zájemce o kněžství v řádu. - Muže od 18 let s výučním listem jako zájemce o laický život v řádu.

Úkol řádu vyjádřil papež Honorius III. v listě sv. Dominikovi a jeho bratřím těmito slovy: „Ten, který obohacuje svou Církev stále novým potomstvem, chtěl připodobnit tuto poslední dobu dobám dřívějším a šířit katolickou víru. Proto vám vnukl zbožnou touhu, abyste si zvolili chudobu a přijali řeholní život, věnovali se hlásání Božího slova a po celém světě zvěstovali jméno našeho Pána Ježíše Krista.“

Podoba řádu jako řeholní společnosti vychází z jeho poslání a z bratrského společenství. Protože služba slova a přisluhování svátostmi viry je úkolem kněží, je náš řád kněžský. Na jeho poslání mají v mnoha ohledech účast i bratři laici - spolupracovníci, kteří jsou zvláštním způsobem účastni obecného kněžství. Plnost pověření Kazatelů k hlásání evangelia slovem i skutkem se projevuje v tom, že jsou slavnými sliby zcela a navždy spojeni s životem a posláním Krista. (Ze základní ústavy)

Kontaktní adresa: P. Česlav Plachý OP, klášter dominikánů, Slovenská 14, 772 00 Olomouc, tel. 068/523 07 59.

Centrum pro rodinu při Arcibiskupství olomouckém a katedra systematické teologie na CMTF UP v Olomouci si vás dovolují pozvat na **veřejnou prezentaci dokumentace Papežské rady pro rodinu s názvem „Rodina, manželství a fakticky existující soužití“**.

Dokument je adresován politikům, zákonodárcům, všem lidem dobré vůle a všem křesťanům a jejich pastýřům.

Prezentace a následná diskuse se uskuteční dne 26. 2. 2001 od 15 do 17 hodin v Olomouci ve velkém sále budovy kurie (Biskupské nám. 2). Při prezentaci vystoupí mj. pan poslanec Tomáš Kvapil. Pracovní překlad dokumentu je dostupný na www stránkách Světa..

doc. C. V. Pospíšil Th.D. OFM

Občanské sdružení CENAP, Brno, vás v rámci „měsíce pro neziskový sektor“ srdečně zve na **DNY OTEVŘENÝCH DVEŘÍ**, které se uskuteční ve dnech 20.-21. 2. 2001 vždy od 9 do 18 hodin v Poradně přirozeného plánování rodičovství a Poradně pro ženy a dívky na poliklinice Trnitá 8, I. patro.

- informační setkání pro novináře, zastupitele městských částí a Magistrátu města Brna, 20. 2. v době od 9.30 do 11.00 hod.

- exkurze pro širokou veřejnost, školy a jiné organizace 20. 2. od 12.30 do 18.00 hod. a 21. 2. od 8.30 do 13.00 hod.**

- informační setkání pro gynekology a ostatní lékaře, zdravotní a sociální pracovníky - 21. 2. od 15.30 do 17.00 hod.

Chceš být pár dnů s Bohem a s bližními? Chceš poznat, jak dobře žít? Ať jsi mladý, či dříve narozený, zveme tě na **DUCHOVNÍ CVIČENÍ se salesiánem P. Petrem Baranem (dědečkem)** do rekreačního zařízení ve Lhotě u Olešnice na Moravě od čtvrtka **22. února 2001, 17.00 hodin (ubytování od 15.30), do neděle 25. února 2001, 15.00 hodin** - možno přenocovat i do pondělí. Cena do 680 Kč (strava, ubytování, režie). Pisemně závazné přihlášky zasílejte co nejdříve na adresu: František Blaha, Sulíkov 11, 679 62 Křetin. Informace na tel. 0501/462 951 nebo 0608 622 185.

Přednáška: „Výchova v lásce a s láskou“, která se bude konat ve Vsetíně v čitárně Masarykovy veřejné knihovny **dne 27. 2. 2001** od 18.30 hod. Přednášející - brněnská gynekoložka MUDr. Ludmila Lázničková, pořadatel - YWCA Vsetín.

Poděkování: Občanské sdružení CENAP, Trnitá 8, 602 00 Brno, tel. 05/43254891, organizace zaměřená na podporu přirozeného plánování rodičovství a šíření úcty k životu, upřímně děkuje všem dárcům, kteří v roce 2000 podpořili jeho činnost modlitbou, finanční pomocí nebo morální podporou. U některých dárců známe z výpisu z účtu pouze jméno. Pro to prosíme, aby se na adresu sdružení ozvali ti, kteří od nás neobdrželi potvrzení o převzetí daru. Prosíme o zachování přízně i v roce 2001. Zájemcům rádi zašleme informace o činnosti sdružení.

Za sdružení CENAP MUDr. Lázničková

Potřebujeme vaši pomoci!

Jsmo malá vesnice, ale uprostřed máme krásnou dominantu - kostel sv. Martina. Tato stavba secesního slohu, postavená v letech 1913 - 1916, potřebuje novou krytinu. Stávající krytina dosloužila, časté zatekání apod. Nechceme, aby náš kostel chátral, chceme jej uchránit před negativními vlivy, chceme jej předat dalším generacím v naprostém pořádku.

Tato vzácná sakrální památka volá po opravě. **Rozpočet na novou krytinu činí 2 100 000 Kč.** Pro vytvoření celkového obrazu naší obce uvádíme, že nás, praktikujících křesťanů, je zde 25%. Naše obec patří k farnosti oderské, bohoslužby jsou zde dvakrát týdně a jednou v měsíci bývá zde sloužena mše svatá za všechny dobrodince tohoto projektu, na nějž se houževnatě připravujeme.

Číslo účtu farnosti Odry je u ČS v Odrách: č. ú. 5174056-808/0800, IČO 47863307.

Kontaktní adresa: P. Bohuslav Novák, Kostelní 11, 742 35 Odry; nebo Jan Jakubík, Tošovice 16, 742 35 Odry. Vaše příspěvky budeme pečlivě evidovat a rovněž zařazovat do našich intencí i modliteb. Kež je vám všem čin sv. Martina dělicího se o plášť skvělým příkladem.

Liturgická čtení

Neděle 18. 2. - 7. neděle v mezidobí

1. čt.: 1 Sam 26,2.7-9.12-13.22-23

Ž 103(102),1-2.3-4.8+10.12-13

Odp.: 8a

2. čt.: 1 Kor 15,45-49

Ev.: Lk 6,27-38

Pondělí 19. 2. - ferie

1. čt.: Sir 1,1-10

Ž 93(92),1ab.1c-2.5

Ev.: Mk 9,14-29

Odp.: 1a

Úterý 20. 2. - ferie

1. čt.: Sir 2,1-13

Ž 37(36),3-4.18-19.27-28.39-40

Ev.: Mk 9,30-37

Odp.: 5

Středa 21. 2. - nez. pam. sv. Petra Damianiho

1. čt.: Sir 4,12-22

Ž 119(118),165.168.171.172.174.175

Ev.: Mk 9,38-40

Odp.: 165a

Čtvrtek 22. 2. - svátek Stolce sv. Petra

1. čt.: 1 Petr 5,1-4

Ž 23(22),1-3.4.5.6

Ev.: Mt 16,13-19

Odp.: 1

Pátek 23. 2. - památka sv. Polykarpa

1. čt.: Sir 6,5-17

Ž 119(118),12.16.18.27.34.35

Ev.: Mk 10,1-12

Odp.: 35a

Sobota 24. 2. - nez. sobotní pam. P. Marie

1. čt.: Sir 17,1-13

Ž 103(102),13-14.15-16.17-18a

Ev.: Mk 10,13-16

Odp.: 17

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:

	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
Antifona	1028	1044	1060	1075	1309	1708	1666
Žalm	783	783	786	783	786	786	783

Ranní chvály:

Hymnus	1029	1045	1061	1076	1310	1708	1666
Antifony	1030	1046	1062	1076	1310	1107	1123
Žalmy	1030	1046	1062	1076	813	1108	1124
Kr. čtení a zpěv	1033	1049	1065	1079	1310	1710	1668
Antifona k Zach. kantiku	695	1049	1065	1080	1311	1313	1669
Prosby	1033	1049	1065	1080	1675	1711	1655
Záv. modlitba	695	1050	1065	1309	1311	1313	1656

Modlitba během dne:

Hymnus	1034	1050	1066	1081	792	1112	1127
Antifony	1035	1051	1066	1081	1097	1113	1128
Žalmy	1035	1051	1067	1081	1097	1113	1128
Krátké čtení	1037	1054	1069	1084	1311	1115	1130
Záv. modlitba	695	1054	1069	1084	1311	1116	1131

Nešpory: SO

Hymnus	1024	1039	1055	1071	1085	1310	1714	1132
Antifony	1025	1040	1056	1071	1086	1312	1118	1133
Žalmy	1025	1040	1057	1072	1087	1678	1118	1133
Kr. čtení a zpěv	1027	1043	1059	1074	1089	1312	1717	1135
Ant. ke kant. P. M.	694	695	1059	1074	1090	1313	1314	695
Prosby	1028	1043	1059	1074	1090	1681	1718	1135
Záv. modlitba	695	695	1060	1075	1309	1311	1313	696
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260	1238

MCM s. r. o. nabízí z jiných nakladatelství

Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:
Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1

Edita Steinová: MYŠLENKY A MEDITACE

Kniha obsahuje výbor z myšlenek a meditací známé karmelitky Edity Steinové, která byla pro svůj židovský původ zavražděna v Osvětimi nacisty a nedávno svatořečena. Tyto myšlenky nám představují její duchovní vývoj ústící až v mystický vztah ke Kristu a vedoucí k touze přinést smírnou oběť za záchranu Německa a na usmíření mezi židy a křesťany. V publikaci nechybí ani stručný životopis svěťice.

Trinitas, brož., zúž. A5, 120 stran, 149 Kč

Zdeněk Vyhliďal: JAN SARKANDER

Historická freska, jejímž základem je autentický záznam tehdejšího soudního písaře Scintilly. Publikace vzdává čest a obdiv člověku, který byl před necelými čtyřmi stoletími ve víru náboženských vášní umučen – nikoli za svá provinění, ale za víru, již bytostně zastával a které dal přednost před pozemským bytím.

Trinitas, brož., zúž. A5, 132 stran, 129 Kč

Josef Koláček: SAMUEL Z TRUTNOVA

Zápisky a dopisy jezuitského kněze Samuela Fritze z Trutnova (1654-1725), který odkryl světu skryté oblasti tajemné řeky Amazonky, kde také založil proslulé indiánské redukce. Dnes jsou jiné časy, užívá se jiných výrazových prostředků, ale přesto je četba napínavých vzpomínek starého českého misionáře aktuální výzvou naší společnosti. Především v tom, co často zaznívalo i v průběhu jubilejního roku: Jak je nutné probudit cit zbohatlých zemí pro bídu tolika jiných ve světě, aby se předešlo výbuchům násilnosti a umožnilo se žít všem lidem v pokojných lidských vztazích.

Refugium, brož., A5, 184 stran, 139 Kč

Vít Tajovský – Karel Koubek:

ŽELIVSKÉ ELEGIE

Tato útlá knížka se opírá o řadu historických fakt, která dosud nebyla nikde publikována. Jejím cílem však není hledání senzací. Vyprávění chce být spíše mementem proti občanské lhostejnosti a zbabělosti, která vždy otevírá dveře zločinu. Duchovním otcem díla je Vít Bohumil Tajovský, opat želivského kláštera. Jeho životní příběh je spojen s tragickým osudem P. Josefa Toufara i se zločinným pozadím tzv. čišošského zázraku. K objasnění těchto událostí slouží historické dokumenty, kterých autoři ke vzniku publikace použili.

*Nová tiskárna Pelhřimov, s.r.o.,
černobílé fotografie, brož., A5, 76 stran, 50 Kč*

I. Ulrychová – V. Gregorová – H. Švejdová:

HRAJEME SI S POHÁDKAMI

Dramatická výchova v mateřské škole a na I. stupni základní školy. Určeno těm, kdo se zabývají dramatickými aktivitami s dětmi od 4 do 9 let a kteří mají určité zkušenosti a základní znalosti v oblasti dramatické výchovy. Publikace nabízí vychovatelům práci s příběhem, který jednotlivé dramatické hry a improvizace propojuje do větších celků.

Jako příběhy jsou použity klasické české pohádky (Erben, Němcová, bratři Grimmové, Seifert, Vladislav, Šrut). Ke snadnější orientaci v textu přispívá Slovníček, připojený na konec knihy, který má informační i metodický charakter – podává výklad termínů a názorně ho doplňuje konkrétními příklady. Irina Ulrychová a Vlasta Gregorová vyučují na DAMU.

Portál, brož., 160x230 mm, 120 stran, 147 Kč

Matice cyrilometodějská s.r.o.
Olomouc, 5/2000
PONOŠ, 772 00 OLOMOUČ 2

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

Odesílatel: